

N. ΟΙΚΑΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
3. Ὅδος Πατησίων ἀριθ. 3.
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἐ-
 νος εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 κρυπτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης,** (συνέχεια), μετάφρασις **I. I. Σκυλίση.** — **ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ,** (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια), μυθιστορία **ERNEST DUBREUIL,** μετάφρ. **Σ. Τ.** — **Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝ-ΣΟΡΩ,** μυθιστορία **A. Δουμά,** (συνέχεια), μετάφρασις **Δημ.** — **ΔΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ,** διήγημα **Αιμυλίου Σουβέστρ.**

ΕΓΓΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα :
 Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50!
 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ
 Μετάφρασις **I. I. Σκυλίση.**
 —
 Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον
ΙΔ'

Φθάνω εἰς Μεδιόλανα, ἀποῦ νύκτα καὶ ἡμέραν ὠδοιπόρησα χωρὶς ν' ἀναπαυθῶ καὶ οὔτε νὰ λάβω καιρὸν νὰ σκερθῶ. Καταβαίνω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου κατέλυεν ὁ Λεώνης, καθ' ἣν διεύθυνσιν με εἶχε δώσει, στέλλω νὰ τὸν ζητήσουν, ἀλλὰ με παρατηροῦν με ἀπορίαν.

— Δὲν κατοικεῖ ἐδῶ, με ἀποκρίνεται ὁ θαλαμηπόλος. Ὅταν ἔφθασε εἶχε καταβῆ εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' ἔπειτα ἐνοικίασε ἓνα καμεράκι, ὅπου μετεκόμισε τὰ πράγματά του· μόνον τὸ πρωτὶ ἐρχεται διὰ νὰ πάρῃ τὰ γράμματά του καὶ νὰ ξυρισθῇ, ἔπειτα φεύγει.

— Ἀλλὰ ποῦ λοιπὸν εἶναι τὸ κατάλυμά του; ἠρώτησα. Εἶδα ὅτι ὁ θαλαμηπόλος με παρετήρει με περιέργειαν ἢ μᾶλλον με ἀμφιβολίαν, καὶ ὅτι, εἴτε ἀπὸ σέβας, εἴτε ἀπὸ εὐσπλαγχίαν, ἐδίσταζε νὰ με ἀποκριθῇ. Δὲν ἠθέλησα νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις, ἀλλ' εἶπα μόνον νὰ με ὀδηγήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ὅποιον ὁ Λεώνης ἐκράτει ὑπ' ἐνοικίον· ἐκεῖ δέ,

— Ἄν ξεύρης, τὸν εἶπα, ποῦ εὗρισκται αὐτὴν τὴν ὄραν, πῆγαινε νὰ τὸν ζητήσης, καὶ εἶπέ του ὅτι ἦλθεν ἡ ἀδελφὴ του.

Μετὰ μίαν ὄραν, ἰδοὺ ὁ Λεώνης, με ἀνοικτὰς ἀγκάλας ὅπως με ἀσπασθῇ.

— Μὴ, τὸν λέγω, ὀπισθοχωρήσασα· περιμένει· ἂν ἔως τῶρα με ἠπάτησες, μὴ προσθέσης καὶ ἄλλο ἐγκλημα εἰς ὅσα ἐπραξες πρὸς ἐμέ. Κύτταζε, παρατήρησε αὐτὸ τὸ γράμμα· εἶναι ἀπὸ σέ; Ἄν ἐπλστογράφησαν τοὺς χαρακτήρας σου, εἶπέ με το ἀμέσως, ἐπειδὴ τὸ ἐλπίζω καὶ συγχρόνως πνίγομαι.

Ὁ Λεώνης ἔρριψε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ ὠχρίασεν ὡς νεκρός.

— Ὡ Θεέ μου! ἀνεβόησα, ἔως τῶρα ἤλπιζα ὅτι με εἶχαν ἀπατήσει! Ἐρχόμεν πρὸς σέ σχεδὸν με πεποίθησιν ὅτι θὰ σ'

εὔρισκα ἀμέτοχον εἰς αὐτὴν τὴν ἀτιμίαν. Ἐλεγα κατ' ἐμαυτὴν· πολὺ κακὸν μ' ἐπροξένησε, ἤδη με ἔχει ἀπατήσει· ἀλλ' ὅπως δὴποτε, με ἀγαπᾷ. Ἄν ἦναι ἀληθὲς ὅτι τὸν παρενοχλῶ καὶ τὸν εἶμαι ἐπιβλαβής, θὰ με τὸ ἔλεγε πρὸ ἐνός μηνὸς μόλις, ὅτε ἠσθάνομην τὴν καρτεροφυλίαν νὰ τὸν ἀφίσω, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε πέσει εἰς τὰ γόνατά μου παρακαλῶν με νὰ μείνω. Ἄν ἦναι ῥαδιούργος καὶ φιλόδοξος, δὲν θὰ με ἐκράτει, ἐπειδὴ περιουσίαν δὲν ἔχω, ὁ δὲ ἔρω μου εἰς τίποτε δὲν τὸν ὠφελεῖ. Διὰ ποῖον λόγον τῶρα θὰ ἐπραπονεῖτο ὅτι τὸν εἶμαι ὀχληρᾷ; Ἀρκεῖ μίαν λέξιν νὰ εἰπῇ διὰ νὰ με διώξῃ. Γνωρίζει ὅτι εἶμαι φιλότιμος, δὲν ἔχει νὰ φοβῆται οὔτε τὰς ἰκεσίας μου οὔτε τὰς ἐπιτιμήσεις. Διὰ τί θὰ ἐζήτηε νὰ μ' ἐξευτελίσῃ; . . .

Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐξακολουθήσω· ρεῦμα δακρῶν διέκοπτε τὴν φωνὴν καὶ τοὺς λόγους μου.

— Διὰ τί νὰ θελήσω νὰ σ' ἐξευτελίσω; ἀνέκραξεν ὁ Λεώνης· ἄλλος ἐξ ἄλλου διὰ νὰ ἀπαλλάξω τὴν ἡδὴ κατασπαραγμένην συνειδησίμ μου ἀπὸ νέον ἔλεγχον. Τοῦτο σὺ, Ἰουλίττα, δὲν τὸ κατανοεῖς. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι σὺ οὐδέποτε ἐπραξες ἐγκλημα! . . .

Ἐσιώπησεν· ἐγὼ ἔπεσα εἰς μίαν θρονίδα, καὶ ἐμεινόμεν οὕτως πως καὶ οἱ δύο ὡς ἐμβρόντητοι.

— Ἄγγελε σὺ, πτωχὴ νέκ! εἶπε τέλος διὰ τί ὠφείδεις νὰ γίνῃς σύντροφος ἐνός ἀλιτηρίου ὡσάν ἐμέ; Τί κακὸν ἔκαμες τοῦ Θεοῦ πρὶν ἔτι νὰ γεννηθῆς, ἀθλιον παιδί, καὶ σ' ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνός ἀποκεκηρυγμένου, ἐξ οὗ μυρίους πάσχεις θανάτους ἀσχοῦς καὶ ἀπογνώσεως; Ταλαίπωρος Ἰουλίττα! ταλαίπωρος Ἰουλίττα! Χεῖμαρρον δὲ δακρῶν ἔχυσε τότε καὶ αὐτός.

— Αἶ, τὸν λέγω· ἐγὼ ἦλθα ὅπως ἀκούσω τὴν ἀπολογία σου ἢ τὴν καταδίκην μου. Εἶσαι ἔνοχος, σὲ συγχωρῶ, καὶ ἀναχωρῶ.

— Αὐτὸν τὸν λόγον νὰ μὴ τὸν ἀκούσω! ἀνέκραξε διαπύρως. Σβῦσε διὰ παντός αὐτὸν τὸν λόγον ἀπὸ τὰς συνομιλίας μας. Ὅταν θελήσης νὰ με παραιτήσης, φύγε ἐπιτηδεῖως, ὥστε νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ σ' ἐμποδίσω· ἀλλ' ἐνόσω μένει εἰς τὰς φλέβας

μου ρανὶς αἵματος, δὲν θὰ στέρξω εἰς τοῦτο ποτέ. Εἶσαι ἡ γυναικᾶ μου, ἀνήκεις εἰς ἐμέ, καὶ σὲ ἀγαπῶ. Ἐνδέχεται νὰ σὲ κάμω ν' ἀποθάνῃς τῆς λύπης, ἀλλὰ νὰ σὲ ἀφίσω νὰ φύγῃς δὲν εἶμπορῶ.

— Δέχομαι, τὸν ἀπεκρίθη, καὶ λύπην καὶ θάνατον, ἂν με εἰπῆς ὅτι ἀκόμη με ἀγαπᾷς.

— Ναί, ναί, σὲ ἀγαπῶ, ἀνέκραξε με τὰς συνήθεις παραφορὰς του· σὲ μόνην ἀγαπῶ, σὲ μόνην, καὶ ἄλλην ν' ἀγαπήσω τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον!

— Ἀλλὰ πάλιν, ἀθλιε, ψεύδουσαι, τὸν εἶπα. Σὺ ἠκολούθησες τὴν πριγκήπισσαν Ζαγγαρόλην.

— Ναί, ἀλλὰ τὴν ἀποστρέφομαι.

— Πῶς! ἀνέκραξα ἐκπληκτος. Καὶ διὰ τί λοιπὸν τὴν ἠκολούθησες; Ποῖα αἰσχροὶ λοιπὸν μυστήρια κρύπτονται ἐντός αὐτῶν ὄλων τῶν αἰνιγμάτων; Ὁ Χιάλμης ἠθέλησε νὰ με δώσῃ νὰ καταλάβω, ὅτι ἐδεσμεύθης πρὸς αὐτὴν τὴν γυναικᾶ ἀπὸ χαμερπῆ φιλοχρηματίαν. Ὅτι καὶ γράτα οὐσα . . . Ἄ! τί με ἀναγκάζεις νὰ προφέρω!

— Μὴ πιστεύσης εἰς αὐτὰς τὰς συκοφαντίας, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης· ἡ πριγκήπισσα εἶναι νέα καὶ ὠραία· τὴν ἐρωτεύθη, σὲ τὸ ὁμολογῶ . . .

— Δόξα σοι Κύριε! τὸν λέγω βαθέως στενάχασα· πάλιν προτιμῶ νὰ σὲ βλέπω ἄπιστον παρὰ ἀτιμον. Ἀγάπα τὴν, πολὺ ἀγάπησέ τὴν, ἀποῦ εἶναι πλουσία καὶ σὺ πτωχός! Ἄν τὴν ἀγαπᾷς πολὺ, ὁ πλούτος καὶ ἡ πτωχεῖα θὰ ἦναι λέξεις κεναὶ μεταξύ σας. Οὕτω καὶ ἐγὼ σὲ ἠγάπων· καὶ μ' ὄλον ὅτι δὲν εἶχα ὅπως ζήσω τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ δῶρά σου, δὲν ἠρθρίων διὰ αὐτό· τῶρα καὶ θὰ ἐξουθενίζομην καὶ θὰ σὲ καθιστάμην ἀφόρητος. Ἄφες με λοιπὸν ν' ἀναχωρήσω. Ἡ ἐπιμονὴ σου νὰ με κρατῆς ὅπως ἀποθάνω εἰς τὰ μαρτύρια εἶναι καὶ ἀφροσύνη καὶ σκληρότης ἐν ταῦτῳ.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε σκυθρωπῶς ὁ Λεώνης· ἀναχώρησε λοιπὸν! Πράττω ἔργον δημίου ζητῶν νὰ σ' ἐμποδίσω.

Ἐξῆλθεν ὡς ἀπεγνωσμένος. Τότε ἐγονυπέτησα καὶ ἐζήτησα ἐξ οὐρανοῦ δύναμιν, ἐπεκαλέσθην τῆς μητρός μου τὴν μνήμην, καὶ πάλιν ἀνωρθόθην, ὅπως ἐτοι-

μάσω ἐκ νέου τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν μου. Ἀφοῦ ἐκλείσα πάλιν τὰ πράγματά μου, ἔστειλα νὰ ζητήσουν ταχυδρομικούς ἵππους διὰ τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἑσπέρας, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἔπεσα εἰς μίαν κλίνην. Τόσον κατακόπος ἤμην καὶ τόσον μὲ εἶχε καταβάλει ἡ ἀπελπισία, ὥστε ἡσθάνθην ἀποκοιμηθεῖσα τὴν εἰρήνην τῶν νεκρῶν ἐν τὸς τοῦ μνήματος.

— Μετὰ μίαν ὥραν ἐξυπνῶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Λεῶνῃ.

— Ματαίως θέλεις νὰ φύγῃς, μὲ εἶπε τοῦτο ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις μου. Ἀπέπεμψα τὰ ἄλογά σου, εἶπα καὶ κατεβίβασαν τὴν ἀπαρτίαν σου. Εἶχα πάγει μόνος νὰ περιπατήσω ἔξω, εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ κατέβαλα πᾶσαν δύναμιν ὅπως βιάσω τὸν ἑαυτόν μου νὰ σὲ χάσω. Ἀπεφάσισα νὰ μὴν ἔλθω νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω. Ἐκεῖθεν μετέβην εἰς τῆς πριγκηπίσσης, ἐπροσπάθησα νὰ φαντασθῶ ὅτι τὴν ἡγάπων ὄχι ἐκεῖνην μισῶ καὶ σὲ ἀγαπῶ. Ἀνάγκη νὰ μείνῃς.

Αἱ ἀλλεπάλληλοι αὐταὶ συγκινήσεις μου ἐξησθένειζαν καὶ τὴν ψυχὴν ὡς τὸ σῶμα· εἶχεν ἀρχῆσει ὁ νοῦς μου νὰ μὴ διακρίνῃ τί τὸ ὀρθόν· τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν, ἢ ὑπόληψις ἢ ἡ καταφρόνησις τῶν ἀνθρώπων ἀπέβαιναν πρὸς ἐμὲ ἀμυδροὶ ἤχοι, λέξεις τὰς ὁποίας δὲν ἤθελα πλέον νὰ ἐννοήσω, ἀλλὰ μὲ ἐπτόουν ὡς μακρὰ σειρά ἀριθμῶν, τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ συνάψω μέσα εἰς τὸν νοῦν μου. Ὁ Λεῶνῃ εἶχεν ἀπὸ τοῦδε ἐπ' ἐμὲ πλέον παρὰ ἡθικὴν δύναμιν· ἰσχύον μαγικὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἦτον ἀδύνατον ν' ἀποσπασθῶ. Τὸ βλέμμα, ἡ φωνή, τὰ δάκρυά του ἐπενήργουν εἰς τὰ νευρά μου ὅσον καὶ εἰς τὴν καρδιά μου· εἶχα καταστήσει μηχανὴ τὴν ὁποίαν ἐκίνει κατὰ τὴν θέλησίν του πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν.

Τὸν ἐσυγχώρησα καὶ τὸν ὑπεσχέθην πᾶν ὅ,τι ἤθελε. Μὲ εἶπεν ὅτι ἡ πριγκηπίσση Ζαγγαρόλη, χήρα οὖσα, ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ τὸν νυμφευθῇ· ὅτι ἐκ τῆς ἐφημέρου καὶ κούφης κλισεῶς του πρὸς αὐτὴν ἐξέλαβεν ὅτι ἡγαπάτο, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἐξετέθη πολὺ ἐνώπιον τοῦ κόσμου ἕνεκα τῆς ἀφροσύνης της, ἠναγκάζετο νὰ μὴ τὴν παραιτήσῃ διὰ μίαν, ἀλλὰ ν' ἀποσπασθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διότι ἄλλως θὰ εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς της.

— Ἐὰν ἐπρόκειτο μόνον περὶ μονομαχίας μὲ ὅλους τοὺς ἀδελφούς της, μὲ ὅλους τοὺς ἐξαδέλφους καὶ θείους της, εἶπεν, ὀλίγον θὰ μ' ἐμελλεν· ἀλλ' αὐτοὶ θὰ μετῆρχοντο ἄλλο εἶδος ἐκδικήσεως, καθὼς κάμνουν οἱ μεγάλοι ἄρχοντες· θὰ μὲ κατήγγελλαν ὡς *καρβονάρον* συνωμότην εἰς τὴν ἐξουσίαν, καὶ τότε θὰ ἐριπτόμην εἰς κάμμιναν εἰρκτήν, ὅπου θὰ ἐπερίμενα δέκα ἔτη ἴσως νὰ τοὺς ἔλθ' ἡ ὄρεξις νὰ ἐξετάσουν ἂν ἤμην ἐνοχος.

Ὅλους τοὺς μωροὺς τούτους μύθους ἤκουα μ' εὐκολοπιστίαν παιδίου. Οὐδέποτε ὁ Λεῶνῃ ἐφρόντισε περὶ πολιτικῆς· ἀλλ' ἡγάπων ἀκόμη νὰ πιστεύω, ὅτι τὸ προβληματικὸν τοῦ βίου του εἶχε σχέσιν μὲ τοιοῦτου εἶδους μέγαν τινὰ σκυπὸν.

Συγκατένευσα νὰ ἐκλαμβάνωμαι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὡς ἀδελφῆ του, νὰ ἐξέρχωμαι σπανίως, οὐδέποτε δὲ μαζῆ του, καὶ τέλος νὰ τὸν ἀφίνω εἰς πᾶσαν ὥραν πάντῃ ἐλευθέρων πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς πριγκηπίσσης ἐπὶ τῇ αἰτήσει της.

ΙΕ'

Ἐλευσινὴ ἦτον αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἔως τότε μὲ ἦσαν ἀγνωστα τὰ βασανιστήρια τῆς ζητίας, καὶ τὰ ὑπέμεινα ὅλα μὴ θέλουσα ν' ἀποτεινῶ εἰς τὸν Λεῶνῃ ἀνιαρὰ παρὰ πονα· ἀλλὰ καὶ δὲν μ' ἔμενε πλέον δύναμις ἰκανὴ ὥστε νὰ τὰ ἐκφράσω. Ἀπεφάσισα ν' ἀφίσω ἐν σιωπῇ τὸν θάνατόν μου νὰ ἔλθῃ· τόσον ἀρρωστημένη ἤμην ὥστε τὸ ἤλιπια. Ἡ ἀκηδία μὲ κατέτηκεν ἔτι πλέον εἰς τὰ Μεδιόλανα ἢ εἰς τὴν Βενετιάν· ἐδῶ εἶχα πλειότερα ἄλγη καὶ ὀλιγωτέρας διασκεδάσεις. Ὁ Λεῶνῃς ἔζη ἀναφανδόν μὲ τὴν πριγκηπίσσαν Ζαγγαρόλην. Εἰς τὸ θέατρον, εἰς τοὺς χορούς, παντοῦ μὲ αὐτὴν· ἐξέφρευε πρὸς στιγμὴν καὶ ἤρχετο νὰ μὲ ἰδῆ, ἔπειτα δ' ἐπέστρεφε νὰ συνδειπνήσῃ μ' ἐκεῖνην, καὶ μόνον εἰς τὰς ἔξ τῆς πρωίας ἐπανήρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν μας. Τότε ἐπιτετεν εἰς τὴν κλίνην κατακόπος καὶ πολλακίς δύσθυμος. Ἐξηγεῖτο περὶ τὸ μεσημέρι σιωπῆρος καὶ μετέωρον ἔχων τὸν νοῦν, ἔπειτα δὲ ἐπορεύετο εἰς τὸν οἶκον τῆς ἐρωμένης του, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξήρχετο εἰς περίπατον ἐντὸς τοῦ δῆφρου της. Πολλακίς τοὺς ἔβλεπα νὰ διαβαίνου· ὁ Λεῶνῃς πλησίον της εἶχε τὸ ἦθος ἐκεῖνο τὸ φρονίμως θριαμβευτικόν, τὴν ἐρωτότροπον συμπεριφορὰν καὶ τὰ ἐρωτοπαθῆ καὶ ὁμοῦ ἱλαρὰ βλέμματα ἅτινα εἶχε καὶ πλησίον μου ἄλλοτε ποτε· ἐγὼ τῶρα εἶχα μόνως τὰς μεμψιμοιρίας του καὶ τὴν διήγησιν τῶν προσκομμάτων ὅσα ἀπῆντα. Εἶναι ἀληθές ὅτι μᾶλλον ἡγάπων νὰ τὸν βλέπω ἐπανερχόμενον εἰς ἐμὲ περίφροντιν καὶ ἀηδιαζόντα τὴν δουλείαν του μᾶλλον ἢ ἀναπαυμένον καὶ ἀφροντιν, ὡς τὸν συνέβαινε ἐνίοτε, διότι οὕτω πως ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐλθσμόνει τὸν ἐρωτὰ ὃν εἶχε συλλάβει πρὸς ἐμὲ, καθὼς καὶ τὸν ὅποιον ἀκόμη ἐγὼ ἔτρεφα πρὸς αὐτόν. Ἐνόμιζεν ὡς πρᾶγμα φυσικώτατον τὸ νὰ μὲ διηγῆται λεπτομερῶς τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ μίαν ἄλλην γυναικός, καὶ δὲν παρετήρει ὅτι τὸ μειδίαμα τοῦ προσώπου μου ἐνῶ τὸν ἤκουα ἦτο μᾶλλον ἀφρονος τοῦ πόνου μου σπαραγμός.

Ἐνα βραδὺ περὶ δύσιν ἡλίου, ἐξηρχόμην τοῦ ναοῦ τῆς μητροπόλεως, ὅπου εἶχα καθικετεύσει τὸν Ὑψίστον ἐκτενῶς νὰ μὲ καλέσῃ πλησίον του προσδεχόμενος τὰ παθήματά μου εἰς ἐξίλασμόν τῶν πταισμάτων μου. Ἐβάδιζα βραδέως ὑπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο προπύλαιον, καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἐστηριζόμην εἰς τοὺς στύλους, ἕνεκα τῆς ἀδυναμίας μου. Μὲ ἀνέλυε πυρετός βραδύς. Ἡ ἐκ τῆς προσευχῆς κατάνυξις καὶ ὁ ἀήρ τῆς ἐκκλησίας μὲ περιέχυσαν ἀπὸ ψυχρὸν ἰδρώτα· ὡμοίαζα μᾶλλον μὲ φάσμα ἐξεληθὸν ἀπὸ τὰς ἐπιταφίους πλάκας τοῦ ναοῦ ὅπως ἰδῶ ἔτι ἀπαξ τὰ τελευταῖα φέγγη

τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖ, ἀκούω νὰ μὲ ὁμιλῇ ἕνας ἀνθρώπος, ὅστις μὲ ἠκολούθει ἀπὸ τινος ὄρας χωρὶς νὰ δίδω πολλὴν εἰς τοῦτο προσοχὴν· στρέφομαι χωρὶς ἀπορίαν τινὰ ἢ φόβον, ἀλλὰ μὲ ἀπάθειαν ἀνθρώπου πνέοντος τὰ λῶισθια, καὶ ἀναγνωρίζω ποῖον· τὸν Ἐρριέτην.

Διὰ μίαν ἀνέθρωσεν ἐντὸς μου ἡ μνήμη τῆς πατρίδος καὶ τῶν γονέων μου. Ἐλησμόνησα ἀμέσως καὶ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀνεξήγητον ἐκείνην διαγωγὴν τοῦ νέου τούτου, καὶ τὴν δεινὴν ἰσχύον του ἐπὶ τοῦ Λεῶνῃ, καὶ τὴν ψυχρότητά μου πρὸς τὸν παλαιὸν ἐρωτὰ του, καὶ τὸ τελευταῖον πρὸς αὐτόν μίσός μου. Τὸν πατέρα μόνον καὶ τὴν μητέρα μου ἐσυλλογίσθην, καὶ ἀσμένως τείνασα πρὸς αὐτόν τὸ χέρι μου, τὸν ἀπηύθυνα μυρίας ἐρωτήσεις· ἀλλὰ δὲν ἐσπευδε νὰ μὲ ἀποκριθῇ, μ' ὄλον ὅτι ἐφαίνετο καὶ αὐτός συμπαθὴς πρὸς τὴν προθυμίαν μου καὶ τὴν συγκίνησιν.

— Εἰσθε μόνη ἐδῶ; μὲ ἠρώτησε. Εἰμπορῶ νὰ ὁμιλήσω μαζῆ σας χωρὶς νὰ σὰς ἐκθέσω εἰς τινὰ κίνδυνον;

— Εἶμαι μόνη, κάνεις ἐδῶ δὲν μὲ γνωρίζει οὔτε φροντίζει δι' ἐμέ. Ἄς καθήσω μὲν εἰς αὐτὸ τὸ πέτρινον ἐδῶλιον, ἐπειδὴ πᾶσχω, καὶ δι' ἀγάπην Θεοῦ, εἰπητέ με περὶ τῶν γονέων μου. Ἐπέρασεν ἔτος ὀλόκληρον χωρὶς ν' ἀκούσω προφερόμενον τὸ ὄνομά των.

— Οἱ γονεῖς σας! εἶπε περιλύτως ὁ Ἐρριέτης. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν πλέον δὲν σὰς θρηνεῖ.

— Ὁ πατέρας μου ἀπέθανεν! ἀνέκραξα ἐγερωθεῖσα. Ὁ Ἐρριέτης δὲν ἀπεκρίθη. Ἐπεσα πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ ἐδῶλιον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πένθους, καὶ εἶπα ταπεινώσασα τὴν φωνήν·

— Θεέ μου, σὺ ὅστις ἐντὸς ὀλίγου θὰ μὲ ἐνώσης μ' ἐκεῖνον, νεῦσέ τον νὰ συγχωρήσῃ τὴν θυγατέρα του.

— Ἡ μήτηρ σας, εἶπεν ὁ Ἐρριέτης, ὑπέφερε μακρὰν ἀσθένειαν. Ἀκολούθως ἐδοκίμασε νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην της εἰς τὰς συναναστροφάς· ἀλλ' εἶχε χάσει ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα τὴν ὠραιότητά της καὶ δὲν εὕρηκε παραμυθίαν μεταξὺ τοῦ κόσμου.

— Ὁ καλὸς μου πατέρας ἀπέθανεν, ἡ μητέρα ἐγήρασεν ἀπὸ τὴν λύπην της! Ἡ δὲ θεία μου;

— Ἡ θεία σας προσπαθεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὴν μητέρα σας, ὑποβάλλουσα εἰς αὐτὴν ὅτι δὲν εἴθε ἀξία τῶν στεναγμῶν της· ἀλλ' ἡ μήτηρ σας δὲν τὴν ἀκούει καὶ ὀσημέραι μαραινεται ἀπομεμονωμένη καὶ ἀνιμμένη. Σεῖς δὲ κυρία;

Ἐπρόφερε δὲ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐρώτησιν ὁ Ἐρριέτης ψυχρῶς μὲν καὶ πως καταφρονητικῶς, ἀλλὰ διεφαίνετο καὶ εἰς αὐτὴν συμπάθεια.

— Ἐγὼ δὲ, ἀποθαίνω, καθὼς τὸ βλέπετε.

Ἐλαβε τὸ χέρι μου, καὶ τὸν ἤλθαν δάκρυα.

— Ἀθλία κόρη! μὲ εἶπεν, ἐγὼ κατὰ τοῦτο δὲν πταίω. Ἐκαμα ὅ,τι ἠμπόρεσα ὅπως σ' ἐμποδίσω τοῦ νὰ πέσης εἰς αὐτὸ τὸ βᾶραθρον· ἀλλὰ τὸ ἠθέλησες.

— Μὴ μὲ ὀμίλῃς περὶ τούτου, τὸν εἶπα· μ' εἶναι ἀδύνατον νὰ ὀμιλήσω ἐπὶ τοῦ προκειμένου τούτου μὲ σέ. Εἶπέ με ἂν ἡ μητέρα ἔστειλε νὰ μὲ ζητοῦν μετὰ τὴν φυγὴν μου.

— Ἡ μήτηρ σου σ' ἐζήτησεν, ἀλλ' ὄχι ἔσον ἦτο χρεῖα. Ἡ δυστυχὴς! ἦτο ὡς παραλογισμένη εἰς τὴν ἀπελπισίαν της. Δὲν ὑπάρχει σθένος. Ἰουλίττα, εἰς τὸ αἶμα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπλάσθης.

— Ἄ! εἶναι ἀληθές, εἶπα περιλύπως· ὅλοι τῆς οἰκογενείας μου ἤμεθα ἄνθρωποι ἀνάληγοι, ἄνθρωποι εἰρηνικοί. ἤλπισεν ἡ μητέρα νὰ ἐπιστρέψω;

— Τὸ ἤλπισε μωρῶς καὶ παιδαριωδῶς. Ἀκόμη σὲ περιμένει, καὶ θὰ τὸ ἐλπίζῃ μέχρι τελευταίας πνοῆς της.

Μὲ ἤλθαν νέα δάκρυα μὲ λυγμούς. Ὁ Ἑρριέτης μὲ ἄφισε νὰ κλαίω μὴ λέγων οὔτε λέξιν. Νομίζω ὅτι καὶ αὐτὸς ἔκλαιε. Ἀπέμαξα τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅπως τὸν ἐρωτήσω ἂν ἡ μητέρα ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὴν ἀτίμωσίν μου, ἂν ἐρυθρία δι' ἐμέ, ἂν ἀκόμη εἶχε τὸ θάρρος νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά μου.

— Ἀδιάκοπα τὸ ἔχει εἰς τὸ στόμα της, εἶπεν ὁ Ἑρριέτης. Διηγέται εἰς ὄλον τὸν κόσμον τὸν πόνον της· τῶρα ἐβαρύνθησαν πλέον ν' ἀκούουν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, καὶ χαμογελοῦν ὡς ἀρκίζῃ πάλιν νὰ κλαίῃ, ἢ τὴν ἀποφεύγουν λέγοντες:

— Νά, πάλιν ἡ κυρία Ρουιτέρου τῶρα θ' ἀρχήσῃ νὰ μᾶς διηγῆθῃ τὴν ἀρπαγὴν τῆς κόρης της!

Τὰ ἤκουα αὐτὰ χωρὶς ν' ἀδημονήσω, καὶ ἐγείρασα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς αὐτόν, τὸν εἶπα·

— Σὺ δέ, Ἑρριέτη, τῶρα μὲ καταφρονεῖς;

— Δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον οὔτε σὴν ὠζεται ἡ πρὸς σέ ὑπόληψίς μου, μὲ ἀπεκρίθη· ἀλλὰ σὲ λυποῦμαι καὶ θέλω πάντοτε νὰ σὲ γίνω χρήσιμος. Ἄν στερῆσαι χρημάτων εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου. Θέλεις νὰ γράψω εἰς τὴν μητέρα σου; θέλεις νὰ σὲ συνοδεύσω ἕως ἐκεῖ, πλησίον της; Λέγε καὶ μὴ φοβοῦ μήποτε καταχρησθῆς τῆς προαιρέσεώς μου. Δὲν πράττω χάριν φιλίας, ἀλλὰ κατὰ καθήκον. Δὲν φαντάζεσαι, Ἰουλίττα, πόσον γλυκεῖα καθίσταται ἡ ζωὴ πρὸς τοὺς ὅσοι θεσπίζουσιν νόμους εἰς ἐκυτοὺς καὶ τοὺς φυλάττουν.

Δὲν ἀπεκρινόμην εἰς τὸν Ἑρριέτην.

— Λοιπὸν θέλεις νὰ μείνης ἐδῶ μόνη καὶ ἐγκαταλελειμμένη; Πόσος καιρὸς εἶναι ἀφότου ὁ σύζυγός σου σὲ παρήτησε;

— Δὲν μὲ παρήτησε, ἀπεκρίθη· συγκατοικοῦμεν ἐναντιώνεται εἰς τὴν ἀναχώρησίν μου, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ μελετῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον δύναμιν νὰ τὴν βάλω εἰς πρᾶξιν.

Πάλιν ἐνέπεσα εἰς σιωπὴν. Ἔτεινε τὸν βραχίονα καὶ ἐστηρίχθη ἕως εἰς τὸ κατάλυμά μου. Μόνον ἐκεῖ ὅταν ἔφθασα παρετήρησα ὅτι ἤλθε μετ' ἐμοῦ καὶ ὁ Ἑρριέτης. Ἐνόμιζα ὅτι ἐστηριζόμην εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Λεώνη, καὶ εἶχα ὄλον μου τὸν νοῦν συγκεντρωμένον εἰς τὰ δεινά μου, οὐδὲν λέγουσα.

— Θέλεις νὰ ἔλθω αὖριον πάλιν, νὰ μὲ εἰπῇς ποῖον σκοπὸν ἔχεις; μὲ ἤρώτησε παραιτῶν με εἰς τὸ κατῶφλι τοῦ καταλύματός μου.

— Νά, τὸν εἶπα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ συναπαντηθῇ μὲ τὸν Λεώνη.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν;

— Ὅταν θέλῃς, τὸν ἀπεκρίθη ἠλιθίως πως.

Ἦλθε τὴν ἐπιούσαν ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ Λεώνη. Δὲν ἐνθυμήθη ὅτι ἐγὼ τὸν εἶχα εἰπεῖ νὰ ἔλθῃ, καὶ τὴν ἀπορίαν ἐδείξα εἰς αὐτόν, ὥστε εὗρεθῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μὲ τὸ ἐνθυμίσῃ. Τότε ἤλθαν εἰς τὴν μνήμην μου λόγοι τινές, τοὺς ὁποίους εἶχε συναρπάσει ἡ ἀκοή μου λεχθέντας μετὰ τοῦ Λεώνη καὶ τῶν συντρόφων του, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐννοια εἶχε μὲν μείνει ἀμυδρά εἰς τὸ πνεῦμά μου, ἀλλὰ μ' ἐφαίνετο ὡς ἀφορώσα εἰς τὸν Ἑρριέτην καὶ ἀπειλοῦσα τὴν ζωὴν του. Ἐφριξα ἀναλογισθεῖσα εἰς ποῖον κίνδυνον τὸν ἐξέθετα.

— Νὰ ἐξέλθωμεν, τὸν λέγω φρίττουσα, διότι ἐδῶ δὲν εἶσαι διόλου ἀσφαλῆς.

— Ἐμειδίασε, καὶ διὰ τῆς μορφῆς του ἐξέφρασεν ἐσχάτην περιφρόνησιν πρὸς τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον ἐφοβοῦμην.

— Πίστευσε με, εἶπε βλέπων ὅτι ἤθελα νὰ ἐπιμεινῶ εἰς τὴν προτροπὴν μου· ὁ ἄνθρωπος περὶ οὗ ὁ λόγος δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ σηκώσῃ τὸ χεῖρι ἐπάνω μου, ἀφοῦ δὲν τολμᾷ οὔτε τοὺς ὀφθαλμούς ν' ἀναβιάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῶν ἰδικῶν μου.

Δὲν ἐδυνάμην ν' ἀκούω νὰ ὀμιλοῦν κατ' αὐτόν τὸν τρόπον περὶ τοῦ Λεώνη. Καὶ μεθ' ὅλας τὰς κακίας καὶ τὰ πταισμάτά του ἦτο ἀκόμη πρὸς ἐμὲ ὅ,τι εἶχα εἰς τὸν κόσμον προσφιλέστερον. Παρεκάλεσα τὸν Ἑρριέτην νὰ μὴ τὸν δυσφημῇ οὕτω πως ἐνώπιόν μου.

Δι' ἐμὲ λέγε ὅ,τι θέλῃς, τὸν εἶπα· καταφρόνησέ με, ἔλεγξέ με ὡς κόρην ἀφιλότιμον, ἀκαρδον, ὡς παραιτήσασαν τοὺς ἀγαθοτάτους τῶν γονέων, καὶ ὡς καταπατήσασαν πᾶν καθήκον ἴδιον εἰς τὸ φύλόν μου, δὲν θὰ πειραχθῶ· θὰ σὲ ἀκούσω κλαίουσα, καὶ δὲν θὰ παύσω τοῦ νὰ σ' εὐγνωμονῶ δι' ὅσα μ' ἐπρότεινες χθές· ἀλλ' ἄφες νὰ σέβωμαι τὸ ὄνομα τοῦ Λεώνη· εἶναι τὸ μόνον ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον μέσα εἰς τὰ ἄδυστα τῆς ψυχῆς μου εἰμπορῶ ἀκόμην· ἀντιτάξω κατὰ τῶν ἀναθεμάτων τοῦ κόσμου.

— Νὰ σέβουσαι τοῦ Λεώνη τ' ὄνομα! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρριέτης πικρῶς γελάσας· δυστυχὴς γυνὴ! Ἀλλὰ στέργω καὶ τοῦτο ἂν θέλῃς ν' ἀναχωρήσῃς εἰς τὰς Βρυξέλλας. Ὑπαγε νὰ παρηγορήσῃς τὴν μητέρα σου τὴν πτωχὴν, ἐπάνελθε εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, καὶ ἐὶς ὑπόσχομαι ν' ἀφήσω ἐν εἰρήνῃ τὸν ἄθλιον ὅστις σὲ ἤφρανε, ἐνῶ δύναμαι νὰ τὸν συντρέψω ὡς ἀχυρον, ἂν θελήσω.

— Νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν μητέρα μου! ἀπεκρίθη. Ὡ καὶ! ἡ καρδιά μου προστάζει τοῦτο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν· ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰς Βρυξέλλας, μ' ἐμποδίζει ἡ φιλοτιμία μου. Πῶς θὰ φέρωνται

πρὸς ἐμὲ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἐζήλευαν τὴν λαμπρότητά μου, καὶ σήμερον εὐφραίνονται διὰ τὴν ταπεινώσιν μου!

— Φοβοῦμαι, Ἰουλίττα, ὑπέλαβε, μήπως δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ἰσχυρότερος λόγος σου. Ἡ μήτηρ σου ἔχει ἕνα οἶκον καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου ἠδύνασο νὰ ζήσης μετ' αὐτῆς μακρὰν τῆς ἀνηλεοῦς κοινωνίας. Μὲ τὴν περιουσίαν σας, ἠδύνασο νὰ ζήσης καὶ ὅπουδήποτε εἶναι ἀγνωστος ἢ συμφορὰ σου, καὶ ἐκεῖ θὰ ἀπέκτας νέους φίλους ὡς ἐκ τοῦ κάλλους σου καὶ τῆς εὐπροσηγορίας σου. Ἀλλ' ὁμολόγησε ὅτι δὲν θέλεις νὰ παραιτήσῃς τὸν Λεώνη.

— Θέλω, τὸν ἀπεκρίθη κλαίουσα, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ.

— Δυστυχὴς, δυστυχεστάτη τῶν γυναικῶν! εἶπε περίλυπος ὁ Ἑρριέτης· εἶσαι καλὴ καὶ πλήρης ἀφοσιώσεως, ἀλλὰ στερεῖσαι ὑπερηφανεῖας· ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχει εὐγενὴς ὑπερηφάνεια, δὲν ὑπάρχει οὔτε τρόπος σωτηρίας. Ταλαίπωρον ἀσθενὲς πλάσμα, σὲ οἰκτεῖρω ἐξ ὅλης μου ψυχῆς, διότι ἐμόλυνες τὴν καρδίαν σου, τὴν ἐμίανες ἐκ τῆς συναφῆς πρὸς μίαν καρδίαν φύλιν, ἐκλινες τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μίαν οὐτιδανὴν χεῖρα, ἀγαπᾷς ἕνα ἄνδρον! Ἀπορῶ πῶς σὲ εἶχα ποτὲ ἀγαπήσει, ἀλλ' ἐνταῦτῳ καὶ ἂν θὰ ἐδυνάμην νὰ μείνω σήμερον εἰς τὰ δεινά σου ἀδιάφορος.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, τὸν εἶπα, ἐπισημαίνω ἀπὸ τὸ ἦθός σου καὶ τοὺς λόγους, τί ἔκαμεν ὁ Λεώνης ὥστε νὰ σὲ δώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἐξυβρίζῃς τοιούτοτρόπως;

— Ἀμφιβάλλεις ἂν ἔχω τοιοῦτο δικαίωμα; Ἀλλὰ δὲν μὲ λέγεις διατί ὁ Λεώνης, ἐνῶ εἶναι ἀτρόμητος—τοῦτο ὑπάρχει ἀναντίρρητον—καὶ ἄριστος ξιφομάχος, ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ μὲ προκαλέσῃ, ἐμὲ ὅστις ἐπὶ ζωῆς δὲν ἠγγισα ξίφος, ἐνῶ τὸν ἐξεδίδωξα ἐκ Παρισίων μὲ μίαν μόνην λέξιν, καὶ ἐκ Βρυξέλλων μὲ ἕν μόνον βλέμμα;

— Αὐτὸ μὲ εἶναι ἀκατανόητον τῶνόντι, εἶπα.

— Μήπως ἀγνοεῖς τίνος ἐρωμένη εἶσαι; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρριέτης. Δὲν ἔτυχε κανεὶς νὰ σὲ διηγῆθῃ τὰ θαυμάσια καταρνώματα τοῦ ἱππότου Λεώνη; οὔτε ἠρυθρίασες πώποτε ὅτι ἔγινες συναίτιος μετ' αὐτοῦ καὶ ἐδραπέτευσες μεθ' ἐνὸς αἰσχροῦ κλέπτου λεηλατήσασα τοῦ πατρός σου τὸ ἐργαστήρι;

Ἐβαλα ὀδυνηρὰν κραυγὴν καὶ ἐκρυψα τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς μου· ἐπειτα ἀνήγειρα τὴν κεφαλὴν ἐκφωνοῦσα ὅλαις δυνάμεσιν·

— Αὐτὸ εἶναι ψεῦδος! ψεῦδος! Οὐδέποτε κατῆλθα εἰς τόσῃν χαμέρπειαν· καὶ οὔτε ὁ Λεώνης. Μόλις εἶχαμεν ἀπομακρυνθῆ σαράντα λεύγας, καθ' ὁδὸν διὰ τὴν Γενέθην, καὶ ὁ Λεώνης ἐστάθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, ἐζήτησεν ἕνα κιβώτιον, ὅπου ἔβαλεν ὅλα τὰ τιμαλφῆ κοσμήματα ὅπως τὰ ἐξαποστείλῃ εἰς τὸν πατέρα μου.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι τὸ ἔκαμε; ἠρώτησεν ὁ Ἑρριέτης γελῶν καταφρονητικῶς.

— Εἶμαι βεβαία! ἀνέκραξα· τὸ εἶδα τὸ

κιβώτιον, και είδα και τόν Λεώνην ότι έκλειεν εκεί μέσα τὰ διαμάντια.

— Είσαι βεβαία ότι τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο δὲν σὰς ἠκολούθησε και παρέκει, καθ' ὅλην τὴν λοιπὴν ὁδοιπορίαν σας; Εἰσαι βεβαία ότι δὲν ἠνοιχθῆ ὅταν ἐφθάσατε εἰς τὴν Βενετίαν;

Ἡ τελευταία αὐτὴ ἐρώτησις ἐπέχυεν εἰς τὴν διάνοιάν μου τόσον φῶς, ὥστε δὲν εἰμπόρεσα πλέον νὰ διστάσω. Ἀμέσως ἐνθυμήθην ὅσα ματαίως ἐπροσπάθει ἡ μνήμη μου ν' ἀντιληφθῆ, ἀναπολούσα τὰ διατρέξαντα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ προκειμένου. Ἐνθυμήθην τὴν πρώτην περίστασιν καθ' ἣν είδα τὸ ὀλέθριον αὐτὸ κιβώτιον. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, διέκρινα τὰς τρεῖς ἐποχὰς τῆς ἐμφανισεῶς του λογικώτατα συναρμοσθεύσας, ὅπως μὲ ἐξαναγκάσουν εἰς τὸ ἀπαίσιον συμπέρασμα. Καὶ πρῶτον τὴν νύκτα τὴν ὁποίαν ἐπεράσαμεν εἰς τὸν μυστηριώδη πύργον, ὅπου εἶχα ἰδῆ τὸν Λεώνην νὰ βάλῃ τὰ διαμάντια μέσα εἰς τὸ κιβώτιον· δεύτερον, τὴν τελευταίαν νύκτα μας εἰς τὴν ἐλβετικὴν καλύβην, ὅτε εἶχα ἰδῆ τὸν Λεώνην νὰ ἐκθάπτῃ λαθραίως τὸν θησαυρὸν του ἀπὸ τὸν λάκκον ὅπου τὸν εἶχεν ἐμπιστευθῆ· και τρίτον, τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μας εἰς τὴν Βενετίαν, ὅτε εἶχα εὔρει τὸ κιβώτιον εὐκαίρως και τὴν ἀδαμαντίνην πόρπην ἐκεῖ χαμαὶ τυλιγμένην μέσα εἰς βραμβάκι. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἐβραίου Θαδδαίου και αἱ πεντακόσαι χιλιάδες φράγκων τὰς ὁποίας αὐτὸς—κατὰ τὴν συνομιλίαν ἣτις σενέπεσεν νὰ γίνεταί μεταξὺ τοῦ Λεώνη και τῶν συνεταίρων του καθ' ἣν στιγμὴν εἶχα τύχει ἐκεῖ πλησίον και κρυφίως ἤκουσα—ὁ Θαδδαῖος τὸν εἶχε μετρήσει ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Βενετίαν, ὅλα αὐτὰ ἐσυνδυάζοντο ἀκριβέστατα μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς πρωίας ἐκείνης. Συνέσφιγγα τὰ δύο μου χέρια, και ἀνυψώσασα αὐτὰ πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Οὕτω, λοιπόν, ἀνέκραξα πρὸς τὸν ἑαυτόν μου ἀποτεειομένην, τὸ πᾶν ἀπώλετο, ὡς και αὐτὴ ἡ ὑπόληψις τοῦ πατρός μου και τῆς μητρός μου πρὸς ἐμέ. Τὰ πάντα ἐδηλητηριάσθησαν, ὡς και αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἑλβετίας! Οἱ βῆ ἐκεῖνοι μῆνες τοῦ ἔρωτος και τῆς εὐδαιμονίας ἦσαν ἀφιερωμένοι εἰς ἀπόκρυφιν μίξιν κλοπῆς.

— Και εἰς διεκφυγὴν τῶν ἐρευνῶν τῆς ἀστυνομίας, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἐρριέτης.

— Ἄλλ' ὄχι! ὄχι! ἐπανελάβα ἄλλη ἐξ ἄλλης βλέπουσά τον ἐρωτηματικῶς μὲ ἡγάπα! εἶναι βεβαίότατον ὅτι μὲ ἡγάπα! Ὅσακις ἐνθυμηθῶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ πεισθῶ περὶ τοῦ ἐρωτός του. Ἦτο, ἂν θέλης, ἕνας κλέπτης ὅστις ἀπήγαγε μίαν κόρην και ἕνα θησαυρὸν μαζὶ τῆς, ἀλλὰ τὰ ἡγάπα ἀμφοτέρω.

Ὁ Ἐρριέτης ἀνέστειλε τοὺς ὤμους· είδα δὲ ὅτι παρελάουν, και ἐπανεληοῦσα εἰς τὰς φρένας μου ἠθέλησα ἀνυπερθέτως νὰ μάθω ποῖον τὸ αἷτιον τοῦ ἀκατανόητου κράτους του ἐπὶ τοῦ Λεώνη.

— Θέλεις αὐτὸ νὰ μάθης; μὲ λέγει. Και πρὸς στιγμὴν ἐσιώπησε σκεπτόμενος. Ἐπειτα ἐπανελάβε:

— Θὰ σὲ τὸ εἶπῶ· εἰμπορῶ νὰ σὲ τὸ

εἶπῶ· ἀλλὰ και εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὸ ἐτυμπεράνης ἤδη, ἀφοῦ ἐξήγησες ἐν ἔτος μετ' αὐτοῦ. Εἰς τὴν Βενετίαν πρέπει νὰ ἐξηγήσῃς πολλοὺς ὑπὸ τὰ ἰδία σου ὅμματα.

— Πῶς νὰ ἐξηγήσῃς; αὐτὸς νὰ ἐξηγήσῃς; ὦ! πρόσεξε, Ἐρριέτη, μὴ λόγους τοιοῦτους εἰς τὸν ἕρα· ἤδη εἶναι ἀρκεταὶ αἱ κατ' αὐτοῦ κατηγορίαι.

— Σὲ πιστεύω ἀκόμη και σήμερα, Ἰουλίττα, ὡς ἀνίκανον νὰ γίνεσαι συνενοχὸς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ φοβοῦ μήποτε γίνης. Πρόσεξε διὰ τὴν ἀγαπὴν τῆς οἰκογενείας σου. Ἄγνωσθ μὲχρι τίνος δύναται μία γυνὴ νὰ ἦναι ἐρωμένη ἐνὸς κτεργαροῦ ἀτιμωρατί.

— Ἀλλὰ μὲ κκταισχύνεις, κύριε· οἱ λόγοι σου αὐτοὶ εἶναι ὠμότατοι· τελειώσε λοιπὸν τὸ ἔργον σου, σπάρξε τὴν καρδίαν μου ἕως τέλους, ἐξηγῶν με τί εἶν' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὲ δίδει δικαίωμα, διὰ νὰ εἴπω οὕτω, ζωῆς και θανάτου ἐπὶ τοῦ Λεώνη. Ποῦ τὸν ἐγνώρισες; τί ζεῦρεις περὶ τοῦ παρελθόντος βίου του; Ἐγὼ, δυστυχῶς τίποτε δὲν γνωρίζω· είδα τόσας ἀντιφάσεις εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον, ὥστε, ἀγνωσθ πλέον ἂν πλούσιος ἦναι ἢ πτωχός, ἐξ εὐγενῶν τῶνόντι καταγεται ἢ ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκόμη και περὶ τοῦ ἐπωνύμου του ἀμφιβάλλω ἂν ἀνήκει εἰς αὐτόν.

— Τὸ ἐπωνυμιόν του, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρριέτης· εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἡ τύχη δὲν τὸν ἄφισε νὰ κλέψῃ. Ὀνομάζεται τῶνόντι Λέων Λεώνης, και ἀνήκει εἰς ἕνα τῶν ἀρίστων οἰκῶν τῆς Βενετίας. Ὁ πατήρ του διέσωζεν ἀκόμη μέρος τῆς περιουσίας του και ἔκτισε τὸ παλάτι ὅπου ἐκατοικήσατε. Ἠγάπα φιλοστοργότατα αὐτὸν τὸν μονογενῆ υἱόν, οὕτινος αἱ πρώτοι ἐπιδόσεις προήγγελλαν ὅτι εἶχε πνεύμα σπάνιον. Ὁ Λεώνης ἀνετράφη ἐπιμελῶς, και ἔτι δεκαπενταετῆς περιηγήθη τὸ ἥμισυ τῆς Εὐρώπης μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ του. Ἐντὸς πέντε ἐτῶν ἐμαθε, μὲ ἀπίστευτον εὐκολίαν, τὴν γλῶσσαν, τὰ ἥθη και τὴν φιλολογίαν τῶν λαῶν τοὺς ὁποίους διῆλθε. Τοῦ πατρός του ὁ θάνατος τὸν ἐπανεφέρεν εἰς τὴν Βενετίαν μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ του. Ὁ παιδαγωγός οὗτος ἦτο ὁ ἀββᾶς Ζαννίνης, τὸν ὁποῖον ἴσως ἐβλεπες συχνὰ αὐτὸν τὸν χειμῶνα εἰς τὴν οἰκίαν σας. Ἄγνωσθ ἂν καλῶς τὸν ἔκρινες· εἶναι ἀνθρωπος ζωηρᾶς φαντασίας, μεγάλης παιδείας και εὐφύεστατος, ἀλλὰ και κακοῦθης εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, καθῶς και χαμερπέστατος, ὑπὸ τὸ ὑποκριτικὸν πρόσχημα τῆς ἀνεξικακίας και τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι ἐξεφαύλισε τὸ συνειδὸς τοῦ μαθητοῦ του, και τὰς περὶ δικαίου και ἀδίκου νύξεις του ἀντικατέστησε διὰ τίνος τέχνης τοῦ βίου δῆθεν, τέχνης συνισταμένης εἰς τὸ νὰ πράττῃ πᾶσαν ἀφροσύνην παρέχουσαν εἰς αὐτόν διασκεδάσιν, πᾶσαν παρεκτροπὴν ἀποβαίνουσαν εἰς αὐτόν λυσιτελή, πᾶσαν καλὴν ἢ κακὴν πράξιν ἱκανὴν νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Ἐγνώρισα τὸν Ζαννίνην τοῦτον εἰς Παρισίους, και ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ, ὅτι ἵνα πράττῃ τις τὸ καλόν, πρέπει νὰ ζεύρη

νὰ πράττῃ τὸ κακόν· πρέπει νὰ ἔχη αἰσθανθῆ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς κακίας, ἵνα αἰσθάνεταί τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀρετῆς. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος, φρονιμώτερος, δεξιώτερος και ἀπαθέστερος τοῦ Λεώνη, εἶναι πολὺ ἀνώτερος αὐτοῦ εἰς τὴν τέχνην του· ἐνῶ ὁ Λεώνης, ἀφαρπαζόμενος ἀπὸ τὰ πάθη του ἢ παρεκτροπόμενος ἀπὸ τὰς φαντασμαγορίας του μακρόθεν ἀκολουθεῖ ἐκεῖνον, ἐξ αὐ ἀφεύκτως θὰ ἀπολεσθῆ, και ἤδη μαλίσσα ἀπωλέσθη, ἀφοῦ ἀπέκειται σήμερα εἰς τὴν διάκρισιν αἰσχροκερδῶν τινῶν συνενόχων του και ὀλίγων τινῶν τιμίων ἀνθρώπων, οὔτινες θὰ βαρυνθοῦν ἐπὶ τέλους και αὐτοὶ νὰ τὸν φέρωνται ἐλευθερίως.

Θανάσιμον ψῦχος ἐπάγωνε τὰ μέλη μου, ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα ὁ Ἐρριέτης. Κατέβαλα ὅμως πᾶσαν δύναμιν ὅπως τὸν ἀκούσω μέχρι τέλους.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Συγχαρῆσατέ μοι, κύριε Ὀλιβιέρε, νὰ σας ὑπενθυμίσω ὅτι συνήθως οἱ νέοι τῆς ἡλικίας σας δὲν ἀναμιγνύονται εἰς τὰ πολιτικά, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ ἐρωτικά.

— Κυρία, οὐδέποτε ἠγάπησα. Ἡ καρδία μου πνέει ἐκδίκησιν, θέλει νὰ ἰδῇ τὸν δολοφόνον τοῦ πατρός μου πίπτοντα ὑπὸ τὸ ξιφὸς μου.

— Και γνωρίζετε τὸν ἀνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις τοσοῦτον σκληρῶς ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν σας;

— Ἄν τον ἐγνώριζον, κυρία, αὔριον, σας διαβεβαιῶ, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον εἰς τὴν ζωὴν!

— Ἴσως νὰ ἦνε πλούσιος και ἰσχυρός, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ στρατιωτῶν και φίλων, οἱ ὁποῖοι τὸν προστατεύουσι!

— ὦ! τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομά του μόνον... και τοῦτό μοι ἀρκεῖ!

— Ἐπὶ τέλους, ἐάν ποτε λάβητε ἀνάγκην βοθηταίς, ἔλθετε εἰς ἐμέ. Δὲν θὰ σας ἀρνηθῶ τίποτε.

— Κυρία...

— Ἴδού, λαβετε τὴν σφραγίδα ταύτην... Ἐάν ποτε θελήσητε νὰ μ' ἴδητε ἔλθετε εἰς τὸ Λουδρον, δώσατε αὐτὴν εἰς τινὰ ἀξιωματικόν, ὅστις θὰ μοὶ τὴν ἐχειρίσῃ πάραυτα, και σας ὀρκίζομαι ὅτι ἀμέσως θὰ σας δεχθῶ.

— Εὐχαριστῶ, κυρία...

— Ἐχετε δὲ πάντοτε ὑπ' ὄψει σας ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἔχετε εἰς Παρισίους μίαν προστατίδα, ἣτις δὲν λησμονεῖ εὐκόλως τὰς εὐεργεσίας, ὅσων και τὰς ὑβρεις...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνεώχθη και ἐνεφανίσθη ὁ ἀκόλουθος τῆς βασιλίσσης.

— Λοιπὸν, Καρλόττε; . .

— Ἡ συνοδία σας περιμένει ἔξω.

— Πολὺ καλὰ. Ὑγιαίνειτε, κύριε Ὀλιβιέρε, ὑγιαίνειτε, ὁ Θεὸς νὰ σας διαφυλάττῃ!

Καί, ταῦτα εἰπούσα, ἡ Ἰσαβέλλα ἔριψε βλέμμα συμπαθὲς ἐπὶ τοῦ νέου, ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρά της, τὴν ὁποίαν οὗτος ἠσπάσθη, καὶ ἀνεχώρησεν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν εἶδον ὠραιότεραν γυναῖκα! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν... καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς στίχους, ὡς μ' εἶπεν ὁ ἀκόλουθός της...

Ὁ Καπελούζος, ὅστις ἀπὸ τινος ἤδη εἶχεν ἐπανέλθει ἀπαρατήρητος καὶ ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ἐκείνης, ἐπλησίασε τότε τὸν Ὀλιβιέρον.

— Κύριε... μίαν λέξιν, σὰς παρακαλῶ, τῷ εἶπεν.

— Τί με θέλετε; εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος στρεφόμενος ἀποτόμως.

— Μπα! ἰδοὺ καὶ ὁ ἀνθρωπος τῶν μυστηρίων! ἐφώνησεν ὁ Ζεβάν· τί διάβολο εἶχετε γίνεи;

— Κύριε Ὀλιβιέρε, εἶπεν ὁ Καπελούζος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ποιητὴν, γνωρίζετε ποία εἶνε ἡ γυνὴ αὐτῆ, τῆς ὁποίας πρὸ ὀλίγου ἐσώσατε τὴν ζωὴν;

— Ὅχι, κύριε, ἀλλ' ἐκ τῶν λόγων της, ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς της, φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε ὑψηλῆς καταγωγῆς.

— Εἶνε ἡ Ἰσαβέλλα τῆς Βαβιέρης.

— Ἡ βασίλισσα!.. ἀνέκραξαν ἐκπληκτοὶ οἱ δύο φίλοι.

— Ἡ βασίλισσα, ἐπιστρέφουσα ἴσως ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀστρολόγου της Ἀπιάνη ἢ ἐκ τινος ἐρωτικῆς συνεντεύξεως... Βλέπετε ἐξηκολούθησεν ὁ Καπελούζος, τί εὐτυχῆς συνάντησις, κύριε Ὀλιβιέρε;

— Δὲν σὰς ἐνώσω καθόλου, κύριε, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ἀποτόμως. Καὶ ἐν πρώτοις ποῖος εἴσθε, ὁ ὁποῖος ὀμιλεῖτε μὲ τοιαύτην γλῶσσαν; τί με θέλετε; καὶ πόθεν μὲ γνωρίζετε;

— Ἐνθυμεῖσθε, ἀπήντησεν ὁ Καπελούζος, ἀνθρωπὸν τινα, ὁ ὁποῖος ἤρχετο κατ' ἔτος καὶ σὰς ὀμίλει περὶ τοῦ πατρὸς σας, ὁ ὁποῖος σὰς ἐδίδαξε νὰ εὐλογῆτε τὴν μνήμην του καὶ ὁ ὁποῖος σὰς εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ τον ἐκδικηθῆτε;

— Ὡ! εἴσθε σεῖς λοιπὸν ὁ ἀνθρωπος, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἀγνωστὸν εἶχες πάντοτε αὐτὸ κεκαλυμμένον διὰ προσωπίδος; Ἀχ! ἂν εἴσθε σεῖς ὁ σωτὴρ ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλω τὴν ζωὴν, κύριε, πρὸς χάριν μου, ὀμιλήσατε!.. σὰς ἀνοίγω τὰ ἀγκάλας μου διὰ νὰ σας ἀποδείξω τὴν φιλίαν μου, τὴν εὐγνωμοσύνην μου!.. Ὀμιλήσατε!.. ἄχ!.. ὀμιλήσατε!..

— Δὲν εἶμαι ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος, ἀπήντησε στεναζὼν ὁ Καπελούζος... εἶμαι ὅμως ἀπεσταλμένος ἀπὸ ἐκεῖνον, καὶ ἐκεῖνος μ' εἶπε νὰ σας εἰδοποιήσω νὰ ἔλθετε εἰς Παρισίους...

— Ἀχ! Θεέ μου δὲν θὰ τον ἐπανίδω λοιπὸν ποτέ, κύριε;

— Ἰσως... ἡμέραν τινά... καὶ ἡ ἡμέρα αὐτῆ... πλησιάζει...

— Τέλος πάντων...

— Ἀλλ' ἐν μυστήριον, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἴπω, τὸν ἠνάγκαζε καὶ τὸν ἀναγκάζει ἀκόμη νὰ μένη ἀγνωστος

εἰς ὑμᾶς... Μάθετε ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γνωρίσετε τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς σας, ὡς καὶ τοῦ δολοφόνου του.

— Ὡ! δίκαιε Θεέ!... πῶς;... τίνι τρόπῳ;...

— Ἀκριβῶς τὴν νύκτα τοῦ Πάσχα εὐρεθῆτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, πλησίον τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἀγίου Χριστοφόρου. Λάβετε τὰ ὄπλα σας καὶ ἐστε ἔτοιμοι εἰς πᾶσαν εἰδοποίησιν...

— Πολὺ καλὰ.

— Σὰς συνιστῶ ὅμως ἂν, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, μὲ συναντήσετε, νὰ μὴ μ' ὀμιλήσετε, καὶ ἰδίως... νὰ μὴ με πλησιάζετε!

— Καὶ διατί;

— Διότι τοῦτο θὰ σας ἐπιφέρῃ δυστυχίαν. Χαίρετε, κύριε Ὀλιβιέρε, χαίρετε!... Ἀ! μίαν λέξιν ἀκόμη...

— Λέγετε.

— Ἡ μᾶλλον μίαν συμβουλήν Ζητήσατε κατοικίαν εἰς ἄλλο μέρος τῆς πόλεως. Μὴ κατοικήσετε εἰς τὰς βρωμερὰς ἐκεῖνας ὁδοὺς, εἰς τῆς μὲν τῶν Βερναρδίνων... Ὁ φίλος σας μ' εἶπεν ὅτι ἔχετε τοιοῦτον σκοπὸν. Μὴ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

— Ἀλλὰ...

— Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἀκούσατε τὴν συμβουλήν μου. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰμπορῶ νὰ μάθω ἐδῶ τὴν νέαν σας κατοικίαν. Χαίρετε, κύριοι, καὶ μὴ λησμονήσετε τὴν συμβουλήν μου.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὰ αἷτια τῆς τοιαύτης συμβουλῆς, ἀλλ' ὁ Καπελούζος, φορέσας ταχέως τὸν μανδύαν του καὶ χαιρετίσας τοὺς νέους, ἔγεινεν ἀφαντος.

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος, εἶπεν ὁ Ζεβάν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Καπελούζου, φαίνεται ὅτι ἐνδιαφέρεται δι' ἡμᾶς. Ἄς ἰδῶμεν... Τώρα, ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε, πρέπει νὰ φύγωμεν ἐντεῦθεν.

— Βεβαίως.

— Ἀχ! προσφιλῆς μου Ἰακωβίνα! πόσον εἶνε σκληρὸν ν' ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν χωρὶς νὰ σ' ἰδῶ χωρὶς νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ!... Ἀλλὰ θὰ σ' ἐπανίδω, φίλη μου, θὰ σ' ἐπανίδω!...

— Εἶσαι τρελλός, Ζεβάν.

— Καλὰ, καλὰ... θὰ ἰδῶμεν... τώρα ἂς φύγωμεν, διότι ὁ Μακκράφτ μὰς περιμένει.

— Ναί, ναί! ἂς φύγωμεν.

ΙΑ'

Ὅπου ἀποδεικνύεται κατὰ τί ὠφελοῦσιν αἱ οἰκίαι, αἰτινες ἔχουσι τὰ παράθυρα μόνον πρὸς τοὺς κήπους.

Ὁ Μακκράφτ, ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, εἶχεν ἐπιτύχει παρὰ τοῦ ἡγουμένου τὴν ἀδειαν τοῦ νὰ παραλάβῃ ἐν τῷ κελίῳ του τοὺς δύο νέους ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας.

Τὴν νύκτα λοιπὸν ἐκείνην, ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν διήλθον παρὰ τῷ ἀξιολόγῳ φίλῳ των. Τὴν δὲ πρωῖαν, μετὰ τὸ λιτὸν πρόγευμά των, διαρκουῶντος τοῦ ὁποῖου οἱ τρεῖς φίλοι συνδιελέχθησαν εὐφροσύνως, ὁ πρῶν ληστῆς ἐγκατέλειψε

τοὺς δύο φίλους, εἰπὼν αὐτοῖς ὅτι ὠφείλει νὰ παρευρεθῇ εἰς ὀρισθεῖσαν συνέντευξιν μετὰ τῆς βασιλίσσης, ἐντεταλμένος ὢν, ὡς ἤδη γνωρίζομεν, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῶν Μαρμουτιέρον διὰ μυστικῆς πρὸς αὐτὴν ἀπιστολῆς. Ὁ δὲ Ζεβάν, ἐπειγόμενος νάνευρῃ ὡς τάχιστα οἰκίματι, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ μοναχοῦ, καταλιπόντες μόνον τὸν Ὀλιβιέρον, ὁ μὲν διευθυνθεὶς πρὸς τὸ Λουβρον, ὁ δὲ πρὸς ἀνεύρεσιν οἰκίματος.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν νέφη πυκνὰ καὶ μαῦρα ἐκάλυπτον τὸν ὀρίζοντα.

— Οὐφ! εἶπεν ὁ ποιητής, τί ἡμέρα αὐτῆ!... Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχωμεν φοβερὰν θύελλαν!... Καὶ ὅμως πρέπει νὰ εὔρω οἰκίμα. Τί διάβολον! εἰς ὄλας αὐτὰς τὰς ὁδοὺς δὲν θὰ εὔρω ἐν οἰκίμα δι' ἐνοίκιον;...

Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βιέβρης.

— Ἀ! ἐξηκολούθησεν λέγων ὁ Ζεβάν, ἰδὼν ὑφαντὴν τινα καθήμενον ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ἐργοστασίου του, ἰδοὺ εἰς ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νὰ με πληροφορήσῃ ἂν ὑπάρχῃ εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν κἀνὲν οἰκίμα δι' ἐνοίκιον;

Καί, πλησιάζας τὸν ὑφαντὴν καὶ χαιρετίσας αὐτὸν εὐγενῶς:

— Καλὴ ἡμέρα σας, κύριε, τῷ εἶπεν.

— Καλὴ ἡμέρα σας! ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ ὑφαντής.

— Εἰμπορῶ νὰ σας ζητήσω, κύριε, μίαν πληροφορίαν.

— Ἐλευθέρως, κύριε.

— Μήπως γνωρίζετε εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην κἀνὲν οἰκίμα δι' ἐνοίκιον.

— Ναί! ἔχω ἐγὼ μίαν οἰκίαν...

— Ἀλλ' ὄχι μεγάλην... διὰ δύο ἀνθρώπους.

— Δὲν πειράζει... θὰ συμφωνήσωμεν ἔγω πληρεξουσιότητα ἀπὸ τὴν ἰδιοκτητρίαν αὐτῆς νὰ κάμω ὅ,τι θέλω... Ὡς σὰς τὴν δώσω δώδεκα φράγκα κατὰ μῆνα.

— Διάβολο! μήπως εἶνε ἐτοιμόρροπος;

— Καθόλου... Νὰ! ἰδοὺ αὐτῆ.

Καὶ ὁ ὑφαντής ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὸν Ζεβάν τὴν γνωστὴν ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας οἰκίαν, ἣτις ἐκεῖτο παραπλεύρως τῆς ὑπὸ τῆς Ζολάνδης κατεχομένης, καὶ ἡ ὁποία εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ ἔρημος ἀπ' ἧς ἐποχῆς ὁ Κορζύ, ὁ βοηθὸς τοῦ Καπελούζου, εἶχε διαδώσει, ὡς ἤδη γνωρίζομεν, τὰς περὶ φαντασμάτων παραδόξους ὀπτασίας του.

— Μπα! αὐτῆ εἶνε; εἶπεν ὁ Ζεβάν ἐκπληκτος... καὶ διατί τόσῳ μεγάλῃ οἰκίᾳ ἐνοικιάζεται τόσον εὐθηνά;

— Διότι ἔχει δέκα ἔτη νὰ ἐνοικιασθῇ. Ὁ Ζεβάν ὀπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— Δέκα ἔτη! ἀνέκραξε. Πῶς τοῦτο;

— Διότι... Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπεν ἴσως νὰ σὰς τὸ εἴπω, ὑπέλαβεν ὁ ὑφαντής δισταζών.

— Διατί; Μήπως μὲ νομίζετε διὰ κακὸν ἀνθρωπον;

— Ἀπεναντίας! φαίνεσθε ὅτι εἴσθε ἀξιόλογος νέος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Λοιπὸν...

— Ἡ οἰκία, τὴν ὁποίαν σὺς προτείνω, εἶνε ἐξαίρετος οἰκία . . . ἀλλ' ἔχει παράθυρα, τὰ ὁποῖα βλέπουν πρὸς τὸν κήπον τῆς γειτονικῆς οἰκίας . . . ἐκείνης ἐκεῖ παραπλεύρως, τὴν ὁποίαν βλέπετε χωρὶς παράθυρα καὶ θύρας ! . . .

— Πραγματικῶς . . . Τοῦτο εἶνε πολὺ περιέργον ! . . . Ἐξακολουθήσετε, κύριε.

— Δυστυχῶς εἰς τὸν κήπον τῆς οἰκίας ταύτης ἐξέρχονται καθ' ἑσπέρας . . .

— Τί ἐξέρχονται ;

— Φαντάσματα !

Ὁ Ζεβάν παρετήρησε τὸν ὕφαντὴν διὰ βλέμματος χλευαστικοῦ.

— Ἄ ! . . . φαντάσματα ; εἶπεν οἷονεὶ ἐκπληττόμενος.

— Ἡ μᾶλλον ἐν φάντασμα, προσέθηκεν ὁ ὕφαντῆς, μία μεγάλη λευκὴ μορφὴ, ἡ ὁποία περιπατεῖ τὴν νύκτα εἰς τὸν κήπον καὶ ψάλλει διάφορα ἄσματα εἰς ἀγνωστον γλῶσσαν.

— Καὶ τὸ φάντασμα τοῦτο ἔχει σχῆμα ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς !

— Γυναικὸς, ὡς λέγουν.

— Ἐξαίρετα.

— Πῶς ;

— Ὅθ' ἐνοικιάσω ἐγὼ αὐτὴν τὴν οἰκίαν.

— Δὲν φοβεῖσθε λοιπὸν τὰ φαντάσματα ;

— Καθόλου. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.

Καί, θέσας τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του, ὁ Ζεβάν ἐξήγαγεν ἀργυρᾶ τινὰ νομίσματα, ἅτινα ἐνεχείρισε τῷ ὕφαντῇ.

— Ἰδοὺ, σὺς προπληρῶν τὸν πρῶτον μῆνα.

— Ὅμιλεῖτε σπουδᾶζων, κύριε ;

— Ἄκουσε, φίλε μου· οὐδέποτε ὑπῆρξα τόσῳ πλούσιος, ὥστε νὰ χαρίζω τὰ χρήματά μου . . .

— Τότε, κύριε ;

— Τότε δός μοι τὴν κλεῖδα καὶ ἐλθέ μετ' ἐμοῦ νὰ ἴδωμεν τὴν νέαν μου κατοικίαν.

Καί, σύρων ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ὕφαντὴν, διηυθύνθη μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀκατοίκητον οἰκίαν. Ἀφοῦ δ' ἐπεθεώρησεν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν εὔρε κατά πάντα εὐάρεστον, ἔσπευσε πρὸς τὴν μονὴν τῶν Βερναρδίνων, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν φίλον του Ὀλιβιέρον περὶ τῆς ἐνοικιάσεως τῆς οἰκίας ταύτης.

— Ἐλθέ, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ζεβάν, ἐλθέ ταχέως εἰς τὴν νέαν μας κατοικίαν.

— Καὶ δὲν πρέπει, νομίζω, πρὶν νὰ φύγωμεν, ν' ἀποχαιρετισώμεν τὸν φίλον μας Μακκράφτ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν ; . . .

— Ὅχι, ὄχι· αὐριοῦ ἐρχομαι ἐγὼ ὁ ἑδιδος καὶ τὸν εἰδοποιῶ περὶ τῆς νέας μας κατοικίας. Ἐλθέ !

Ἡ ὑπὸ τοῦ Ζεβάν ἐνοικιασθεῖσα οἰκία ἦτο διώροφος καὶ εἶχε διάφορα δωμάτια μετ' ἐπίπλων· τὰ παράθυρα δ' ἐνός ἐξ αὐτῶν, κειμένου ἐπὶ τῆς πρώτης ὀροφῆς, ἦσαν ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ κήπου τῆς γειτονικῆς οἰκίας, εἰς ὕψος τριῶν ἕως τεσσάρων μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ὥρας ὁ ὕφαντῆς μετὰ τῆς συζύγου του ἐκαθάρζον αὐτὴν, ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ ὁ Ζεβάν διη-

γήθη γελῶν εἰς τὸν φίλον του τὸν μῦθον τοῦ περιφήμου φαντάσματος, διεγείραντα τὸ μεῖδιωμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ συνήθως μελαγχολικοῦ νέου!

— Θέλεις νὰ καθήσωμεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο πλησίον τοῦ κήπου ; εἶπεν ὁ Ζεβάν γελῶν τότε καὶ τότε θὰ ἦτο ἀστεῖον!

— Ὀλίγον μὲ μέλει, Ζεβάν, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος ψυχρῶς.

— Ὡραία ἀνταμοιβὴ διὰ τὸν θησαυρόν, τὸν ὁποῖον εὔρον ! ἐπανάλαβε καγχάζων ὁ Ζεβάν.

— Συγχώρησόν μοι, Ζεβάν . . . Τὸ ἐνωῶ . . . ὅτι δὲν εἶμαι καλὸς σύντροφος.

Καὶ ὁ Ὀλιβιέρος ἐνηγκαλίσθη τὸν φίλον του.

— Ὡ ! δὲν μοῦ κακοφαίνεται διόλου διὰ τὸν ψυχρὸν χαρακτήρα σου, εἶπεν ὁ Ζεβάν. Ὅθ' ἔλθη ἡμέρα, κατά τὴν ὁποίαν κἀνένας ἐπίγειος ἄγγελος θὰ σε χαροποιήσῃ . . .

— Πολὺ ἀπίθανον, Ζεβάν.

— Ἄφες αὐτά ! . . . Ἐχω παράδειγμα τὸν ἐκυτόν μου, ὁ ὁποῖος, ἀφ' ὅτου ἐγνώρισαν τὴν Ἰακωβίαν, ἔγεινα ζωηρότερος ἀφ' ὅ,τι ἦμην.

Οὕτω συνομιλοῦντες, οἱ δύο φίλοι ἔφθασαν εἰς τὸ πλησίον τοῦ κήπου δωμάτιον. μόλις δ' εἰσελθόντες, ὁ Ζεβάν ἐρρίφθη ἐπὶ τινος πεπαλαιωμένου ἀνακλίντρου.

— Ὡ ! μὰ τὴν πίστιν μου ! ἐδῶ εἴμπορεῖ τις νὰ κοιμηθῇ ἐξαίρετα, ἀνέκραξεν.

Μετὰ τινὰ δὲ στιγμὴν ἐγερθεὶς, ἐπλησίασε τὸ παράθυρον.

— Καὶ αὐτὸς ὁ μυροδόλος κήπος, φίλε μου, εἶνε ὅ,τι ὄρατον ! . . . τί λέγεις καὶ σὺ ;

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐθεώρει μειδιῶν τὸν Ζεβάν. Ἡσθάνετο χαρὰν ἀνεκλάλητον βλέπων εὐτυχῆ τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην καὶ εἰλικρινῆ καρδίαν.

Ὁ Ζεβάν ἐρρίφθη καὶ αὖθις ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Κοιμήσου τώρα, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, ἡ ὥρα εἶνε ἤδη προκεχωρημένη. Ἐγὼ θὰ καθήσω πλησίον τοῦ παραθύρου.

— Καλὰ λέγεις, ἀλλ' εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, τὸν ὁποῖον θὰ προξενήσῃ ἡ ἐμφάνισις τοῦ φαντάσματος, νὰ μ' ἐξυπνίσῃς. Ἄκουεῖς ;

— Ἔσο ἤσυχος.

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι ;

— Ναί.

— Ἄχ ! φίλε μου, τί ὄρατον κρεβάτι ! καὶ τί ὄρατα ὄνειρα ποῦ θὰ ἴδῳ ! . . . Καλὴν νύκτα ! ἀδελφέ μου . . . καλὴν νύκτα, Ἰακωβίνα μου ! . . .

Καί, μειδιῶν πάντοτε, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη.

— Ἀγαθὴ καὶ εὐγενὴς καρδιά, ἐψιθύρισεν ὁ Ὀλιβιέρος θεωρῶν αὐτὸν περιλύπως, τὴν ὁποίαν σύρω εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δυστυχίας ! . . . Ναί ! τῆς δυστυχίας ! . . . διότι ἐπὶ τέλους τί θὰ γίνω μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπειροπληθοῦς ταύτης πόλεως, ἀγνωστος, ἀφανής, ἀνευ ὀνόματος, ἀνευ ἐλπίδος ; Εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν αἰσθάνεται τις ὅτι τὸ πᾶν προσμειδιᾶ περὶ αὐτόν, ὅτι εἰς τὸ βλέμμα γυναικὸς τινος ἢ καρδίας του

πάλλει καὶ συγκινεῖται εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν αἰσθάνεται ὅτι ἀγαπᾶ καὶ ἀγαπᾶται, ἐγὼ ἄλλο δὲν ἔχω κατὰ νοῦν ἢ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδίκησιν ! Ἄχ ! Ζεβάν, γλυκύτατε καὶ προςφιλέστατε φίλε ! πολλάκις μ' ἐπερίπαιξες διὰ τὴν ψυχρότητά μου καὶ τὴν ἀδιαφορίαν μου καὶ πολλάκις μ' ἤλεγξες ὡς σκληρὸν καὶ ἀναίσθητον . . . Ὅχι, δὲν ἔχεις δίκαιον, φίλε μου ! Ἐθυσίασα τὰ πάντα ἐν τῇ νεότητί μου, κατέπνιξα ἐν ἐμοὶ πᾶν αἰσθημα εὐγενές, διότι ἡ ἐκδίκησις εἶχε καταλάβει ὀλόκληρον τὴν καρδίαν μου ! . . . Ἄχ ! Ὑψιστε Θεέ ! Σὺ, ὁ τοσοῦτον ἀγαθὸς καὶ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τιμωρῶν τὴν κακίαν καὶ ἀνταμείβων τὴν ἀρετὴν, διατί λοιπὸν κατέστησες τὴν ζωὴν μου τοσοῦτον ἐπαχθὴ καὶ θλιβεράν ; . . .

Καὶ ὁ Ὀλιβιέρος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Ἐν δάκρυ ! ἀνέκραξεν, ἐν δάκρυ ! . . .

Εἶμαι λοιπὸν τόσῳ ἄθλιος, ὥστε νὰ κλαίω ; . . . Ὅχι, Ὅχι ! . . . αἰσθάνομαι ἐν ἐμοὶ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου, ἡ ὁποία μὲ προστατεύει καὶ διευθύνει τὰ διαβήματά μου . . . Ἄχ ! Θεέ μου ! εἶμαι πολὺ νέος ἀκόμη καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς ! . . .

ὑπὸ τὸ βάρος τοιούτων ὀδυνηρῶν σκέψεων, ὁ Ὀλιβιέρος ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

Αἰφνιδίᾳ ἀνέμου πνοῆ ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν σκέψεών του.

Ὁ νέος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, περιέφερε μηχανικῶς τὸ βλέμμα περὶ τὸν κήπον τῆς Ζολάνδης καὶ προσήλωσεν αὐτὸ ἐκστατικὸν ἐπὶ τινος γυναικείας μορφῆς, ἥτις, ἀφοῦ διήλθε μετὰ ταχύτητος τὸν κήπον, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος λιθίνης ἐδρας, τοποθετημένης ὑπὸ γηραιῶν πτελεῶν, οὐχὶ μακρὰν τῶν παραθύρων τοῦ δωματίου του.

Ἐπεταί συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΙΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τὴν ἐπιούσαν, τὸ συμβούλιον συνηθροίσθη. Τὰ συγκροτοῦντα αὐτὸ πρόσωπα διέφερον ἐκάστοτε, κατὰ τὰς ἀστάτους φιλίας τοῦ βασιλέως. Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην συνέκειτο ὑπὸ τῶν Κουέλου, Μωζιρόν, Ἐπερῶν καὶ Σχομβέργ.

Ὁ Σχικῶ, καθήμενος πρὸ τῆς κεφαλῆς τῆς τραπέζης, ἔκοπτε χάρτινα πλοῖα, ὅπως ναυπηγήσῃ, ὡς ἔλεγε, τῇ Αὐτοῦ Χριστιανικωτάτῃ Μεγαλειότητι γόλον ὁμοῖον ἐκείνῳ τῆς Αὐτοῦ Καθολικωτάτης Μεγαλειότητος.

Ἄνηγγέλθη ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ.

Ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ εἶχε περιβληθῆ τὰ βαθυτάτου χρώματος ἐνδύματά του καὶ εἶχε προσλάβει τὸ μᾶλλον πένθιμον ἦθος του. Μετὰ δὲ βαθεῖαν ὑπόκλισιν, ἦν ἀνταπέδωκεν αὐτῷ ὁ Σχικῶ, ἐπλησίασε τὸν βασιλέα.

— Εὐρίσκομαι εἶπεν, ἐνώπιον τοῦ συμ-

βουλίου τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ;

— Ναί, ἐνώπιον τῶν καλλιτέρων φίλων μου. Ὀμιλήσατε.

— Λοιπόν, Μεγαλειότατε, λαμβάνω διαβεβαιώσιν, τῆς ὁποίας ἔχω ἀνάγκην. Πρόκειται νὰ καταγγείλω ἐπίφοβον τῆ Ὑμετέρα Μεγαλειότητι συνωμοσίαν,

— Συνωμοσίαν! ἀνέκραξαν ἅπαντες οἱ παρεστώτες.

Ὁ Σχικῶ ἔτεινε τὸ οὖς καὶ διέκοψε τὴν ναυπήγησιν ὠραίας λέμβου.

— Συνωμοσίαν, ναί, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ, ταπεινώσας τὴν φωνὴν μυστηριωδῶς, ὡς ὅτε πρόκειται περὶ φοβερῶν ἐμπιστευτικῶν ἀνακοινώσεων.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἐμπρός, εἶναι συνωμοσία Ἰσπανικὴ ;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ δούξ δ' Ἀνζιου, προσκεκλημένος εἰς τὸ συμβούλιον, εἰσήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, τῆς ὁποίας ἡ θύρα παραχρῆμα ἐπανεκλείσθη.

— Ἀκούσατε, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, μετὰ τὰς συνήθεις ἐθιμοτυπίας· ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ καταγγέλλει ἡμῖν συνωμοσίαν κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους.

Ὁ δούξ ἔρριψε βραδέως ἐπὶ τῶν παρεστώτων τὸ γνωστὸν ἡμῖν ἐταστικὸν καὶ δὺσπιστον βλέμμα του.

— Εἶναι δυνατόν ; . . ἐψιθύρισεν.

— Οἴμοι! ναί, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ, συνωμοσίαν ἐπίφοβον.

— Διηγῆθητέ μας τὰ πράγματα, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἐνῶ ἔθετεν ἐντὸς τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης κρυσταλλίνης λεκανῆς τὴν τελειωθεῖσαν λέμβου.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιου, διηγῆθητε ἡμῖν τὰ πράγματα, κύριε ἀρχιγραμματεῦ.

— Ἀκούω, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς, πρὸ πολλοῦ, ἐπώπτεον τὰς ἐνεργείας τινῶν δυσηρησθημένων . . .

— ὦ! εἶπεν ὁ Σχικῶ . . . τινῶν ; . . εἶθε πολὺ μετριόφρων, κύριε δὲ Μορβιλλιέ!

— Ἦσαν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς, ἄνθρωποι ἄνευ σημασίας, μικροῦ ποιοι, ἐπιτηδευματῆται ἢ μικροὶ γραφεῖς . . . καὶ τινες μοναχοὶ καὶ μαθηταί.

— Οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι πολὺ μεγάλαι πρίγκηπες, εἶπεν ὁ Σχικῶ μετὰ μεγίστης ἀπαθείας καὶ ἀρχίσας τὴν κατασκευὴν ἐτέρου πλοίου.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιου ἐμειδίασε κατ' ἀνάγκην.

— Θὰ ἴδητε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς. Ἦξευρον, ὅτι οἱ δυσηρησθημένοι ἐπωφελοῦνται πάντοτε δύο κυρίων περιστάσεων, τοῦ πολέμου ἢ τῆς θρησκείας . . .

— Εἶναι πολὺ λογικόν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ἐπειτα ;

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς, εὐτυχῆς διὰ τὸ ἐγκώμιον τοῦτο, ἐξηκολούθησεν :

— Εἰς τὸν στρατὸν εἶχον ἀξιωματικούς ἀφωσιωμένους τῆ Ὑμετέρα Μεγαλειότητι, οἵτινες μ' ἐπληροφόρουν περὶ πάντων· ἀλλ' ὅς πρὸς τὴν θρησκείαν, τὸ πρᾶγμα εἶναι δυσχερέστερον. Ἐθεσα, λοιπόν, εἰς ἐνέργειαν τοὺς ἀνθρώπους μου.

— Πολὺ ὀρθῶς, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ἐπὶ τέλους, ἐξηκολούθησεν ὁ Μορβιλλιέ, κατώρθωσα, διὰ τῶν πρακτόρων μου, νὰ σαγηνεύσω ἕνα τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφορίας τῶν Παρισίων. . .

— Πρὸς τί ; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅπως κατασκοπεύῃ τοὺς ἱεροκήρυκας, οἵτινες διερεθίζουσι τὸν λαὸν κατὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— ὦ! ὦ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, μήπως ὁ φίλος μου εἶναι γνωστός ;

— Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν ἐμπνέονται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Μεγαλειότατε, ἀλλ' ὑπὸ ἐχθρικοτάτης κατὰ τοῦ στέμματος φατρίας. Ἐσπούδασα ἐκείνην τὴν φατρίαν.

— Ἀριστα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὁρθότατα, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Γινώσκω δὲ τὰς ἐλπίδας αὐτῆς, προσέθετο θριαμβευτικῶς ὁ Μορβιλλιέ.

— Ἀξιόλογα! ἀνεφώνησεν ὁ Σχικῶ.

Ὁ βασιλεὺς ἔνευσε πρὸς τὸν Γασκόνον νὰ σιωπήσῃ.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιου ἠτένιζε τὸν ῥήτορα.

— Ἐπὶ δύο καὶ πλέον μῆνας, εἶπεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς, μισθοδοτῶ ἄνδρας πολὺ ἐπιδεξίους, δεδοκιμασμένης ἀνδρείας εἰ καὶ ἀκορέστως ἀπλήστους, τοὺς ὁποίους ὁμως ὄφειλον νὰ χρησιμοποίησω ὑπὲρ τοῦ βασιλέως καὶ οἵτινες ἀμείβονται μὲν γενναϊότατα, οὐχ ἤττον ὁμως τὸ κέρδος ὑπερβαίνει τὴν δαπάνην. Ἐμαθον, λοιπόν, παρ' αὐτῶν, ὅτι, ἀντὶ θυσίας μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἤθελον λάβει γνώσιν τῆς πρώτης συνεντεύξεως τῶν συνωμοτῶν.

— Αὐτὸ εἶναι καλόν, εἶπεν ὁ Σχικῶ· πλήρωνε, βασιλέα μου, πλήρωνε!

— Ἄ! ὄχι φειδωλίας, ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος. Ἄς ἴδωμεν . . . ἀρχιγραμματεῦ, τὸν σκοπὸν τῆς συνωμοσίας, τὰς ἐλπίδας τῶν συνωμοτῶν . . .

— Μεγαλειότατε! πρόκειται οὐδὲν ἤττον ἢ περὶ δευτέρας νυκτὸς τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου.

— Κατὰ τίνας ;

— Κατὰ τῶν Οὐγονότων.

Οἱ παρεστώτες ἠτένισαν ἀλλήλους, ἐκπεπληγμένοι.

— Πόσον σᾶς ἐστοίχισε τοῦτο, κατὰ προσέγγισιν ; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Ἐβδομήκοντα πέντε χιλιάδας λιτρῶν ἀφ' ἐνὸς καὶ ἑκατὸν χιλιάδας ἀφ' ἐτέρου.

Ὁ Σχικῶ ἐστράφη πρὸς τὸν βασιλέα.

— Ἐὰν θέλῃς, σοὶ φανερώσω τὸ μυστικόν τοῦ κυρίου δὲ Μορβιλλιέ ἀντὶ χιλίων σκούδων, ἀνέκραξεν ὁ Γασκόνος.

— Εἰπέ, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

— Εἶναι ἡ Ἐνωσις ἀπλῶς καὶ καθαρῶς, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἡ Ἐνωσις, ἡ λαβοῦσα ἀρχὴν πρὸ δεκαετίας. Ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ ἀνεκάλυψεν ὅτι πᾶς κάτοικος τῶν Παρισίων γινώσκει ὡς τὸ Πάτερ ἡμῶν.

— Κύριε . . . διέκοψεν εἰπὼν ὁ Μορβιλλιέ.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν . . . καὶ θὰ το ἀποδείξω, εἶπεν ὁ Σχικῶ μὲ δικηγορικὸν ὕφος.

— Τότε, εἶπατέ μοι τὸ συνεντευκτήριον τῶν μελῶν τῆς Ἐνώσεως.

— Λίαν εὐχαρίστως : α'. ἡ δημοσία ὁδός· β'. ἡ δημοσία ὁδός· γ'. αἱ δημόσιοι ὁδοί.

— Ὁ κύριος Σχικῶ θέλει νὰ γελάσῃ, εἶπεν ὁ Μορβιλλιέ, μορφάσας. Καὶ τὸ σημεῖον τῆς ἀναγνωρίσεώς των ;

— Εἶναι ἐνδεδυμένοι ὡς Παρισίνοι καὶ κινουσι τὰς κνήμας, ὅταν βαδίζωσιν, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Σχικῶ.

Γενικὴ ἐκρηγξις γέλωτος ὑπεδέχθη τὴν ἐξήγησιν ταύτην. Ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ ἐπίσης ἐθεώρησε καλὸν νὰ γελάσῃ. Πλήν, ἀναλαβὼν τὴν σοβαρότητά του, ἐξηκολούθησεν.

— Ἐπὶ τέλους, κατασκοπὸς μου παρεστῆ εἰς τινὰ τῶν συνεδριῶν αὐτῶν γενομένην εἰς μέρος, τὸ ὅποσον ὁ κύριος Σχικῶ ἀγνοεῖ.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιου ὠχρίασε.

— Ποῦ ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἁγίας Γενοβέφας.

— Εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἁγίας Γενοβέφας! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Εἶναι ἀδύνατον, ἐψιθύρισεν ὁ δούξ.

— Καὶ ὁμως εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Μορβιλλιέ, κατηχηριστημένος ἐκ τῆς προξενθείσης ἐντυπώσεως καὶ παρατηρῶν θριαμβευτικῶς τοὺς παρεστώτας.

— Καὶ τί ἐπραξαν, κύριε ἀρχιγραμματεῦ; τί ἀπεφάσισαν; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅτι θὰ ἐκλέξωσιν ἀρχηγούς, ὅτι ἕκαστος τῶν μελῶν τῆς Ἐνώσεως θέλει ὀπλισθῆ, ὅτι θέλει ἀποσταλῆ εἰς ἐκάστην ἐπαρχίαν ἀπεσταλμένος ἐκ τῆς ἐπαναστατικῆς πρωτευούσης καὶ ὅτι ἅπαντες οἱ ὑφ' ἡμῶν πολυαγαπώμενοι οὐγονότοι, εἶναι αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις των . . .

Ὁ βασιλεὺς ἐμειδίασε.

— Θὰ σφαγῶσιν εἰς ὠρισμένην ἡμέραν.

— Τοῦτο εἶναι ὄλον ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Σχικῶ, φαίνεται, ὅτι εἶσαι καθολικός.

— Εἶναι, λοιπόν, τὸ ὄλον; εἶπεν ὁ δούξ.

— Ὅχι, ἐξοχώτατε . . .

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Σχικῶ. Ἐὰν μόνον τοῦτο ἡγοράζωμεν ἀντὶ 175,000 λιτρῶν, ὁ βασιλεὺς θὰ ἐκλέπτετο.

— Ὀμιλήσατε, ἀρχιγραμματεῦ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὑπάρχουν ἀρχηγοί . . .

Ὁ Σχικῶ εἶδε τὸν ὑπενδύτην τοῦ δουκός, ταραττώμενον ὑπὸ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας αὐτοῦ.

— Κζλέ, καλέ, συνωμοσία μὲ ἀρχηγούς, εἶπεν· εἶναι πολὺ παράδοξον. Κζὶ ὁμως κζτι θέλομεν ἀκόμη διὰ τὰς 175000 λίτρας μας.

— Τοὺς ἀρχηγούς . . . τὰ ὀνόματά των; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς· πῶς ὀνομάζονται οἱ ἀρχηγοί ;

— Κατὰ πρῶτον, εἰς ἱεροκήρυξ, εἰς φανατικός, εἰς δαιμονίων, τοῦ ὁποίου ἡγόρασα τὸ ὄνομα ἀντὶ 10,000 λιτρῶν.

— Καὶ ἐπράξατε καλῶς.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

Εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον πρὸ πολλοῦ ὁ Αἰμύλιος Σουβέστρ (Emile Souvestre) εἶναι γνωστός διὰ τῆς μεταφράσεως πολλῶν διηγημάτων του καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς ἀρίστης ἐκείνης τοῦ *Un philosophe sous les toits* μεταφράσεως, ἣν χάριν τοῦ κοινῶ ἐξεπαιδὸς ὁ ἀοιδίμος Εὐστάθιος Σίμος καὶ ἦν ὁ θάνατος τὸν ἠγάκασε ν' ἀφηρῆ ἡμετέλῃ. Ἄλλ' ἂν ἐκ τῶν ἔργων του εἶναι γνωστός, δὲν συμβαίνει το αὐτὸ καὶ διὰ τὸν βίον του διὰ τοῦτο δημοσιολογίαν κατατέρω τὴν *Λευκὴ Λορζύ*, διηγημα αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀρίστων, οὐχὶ ἀσκόπων κρίνοντες νὰ προτάξωμεν βιογραφικὰς τινὰς σημειώσεις περὶ τοῦ συγγραφέως.

Ὁ Αἰμύλιος Σουβέστρ ἐγεννήθη ἐν Morlaix τῷ 1806. Ὡς μηχανικοῦ προουρίθη καὶ αὐτὸς οὗτος κατὰ πρῶτον διὰ τὸ κεραλεὸν τοῦτο ἐπάγγελμα καὶ εἰσῆλθη πρὸς τοῦτο εἰς μηχανικὴν τινὰ σχολὴν. Πρὸ τῆς πατρικῆς λοιπὸν θελήσεως ἐβέβησεν ὁ νεαρὸς Αἰμύλιος νὰ ἐπιτάξῃ σιγῇ εἰς τὰς ὀρέξεις του, ἀλλ' ἀποθανόντος μετ' ὀλίγον τοῦ πατρὸς του ἀνέλαβε τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ δικηγόρος, δι' ὃ καὶ ἀπῆλθεν εἰς Πέννην ἵνα σπουδᾷ τὰ νομικά. Μεταβὰς τῷ 1830 εἰς Παρίσιος ἠσθάνθη ἐν αὐτῇ τὴν πρῶτὴν γραμματολογίαν κλίαν του καὶ ἐπάτην κατὰ πρῶτον εἰς τὴν δραματούργειαν, συνθέσας ἑμμετρον δράμα τὴν *Πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου*, ἀτε τοῦ ἡμετέρου ἀγῶνος πολλοὺς θαυμαστὰς ἐρόντος εἰς Παρίσιος καὶ ἐμπνεύσαντος τὸν μέγαν Οὐγκὸ τὸ πρὸς τὸν Κανάρην ποιητὰ του. Διὰ μεσιτείας φίλου τοῦ τινος, πολὺ σημαίνοντος, κατέβησεν νὰ δεχθῇ τὸ δράμα τοῦτο ἐν τῶν κρατίστων θεάτρων τῶν Παρίσιων καὶ ἔμελλε ν' ἀναβιβασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅτε ὁ συγγραφεὺς ἀπέσυρε τοῦτο, διότι ἡ ἐπιτροπεία τοῦ θεάτρου ἀπήτησε τὴν περικοπὴν σκηνῶν τινῶν, καὶ πρῶτιμῃος νὰ συνθέσῃ ἕτερον. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σουβέστρ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ναυτικοῦ, πνιγμένου μετ' ὅλης τῆς περιουσίας του, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βρετάνην διότι ἡ οἰκονομική του μόνον αὐτὸν εἶχε τοῦ λοιποῦ στήριγμα. Εἰς Νάντην εἰσῆλθεν ὡς ὑπάλληλος εἰς σπουδαίον βιβλιοπωλεῖον, ἤρξαστο δὲ νὰ δημοσιεύῃ εἰς ἐπαρχιακὰ περιοδικὰ μελέτας τινὰς περὶ Βρετάνης. Αἱ γραμματολογικαὶ αὐταὶ μελέται ἐστέτισαν τοῦτον μετὰ τινος δικηγόρου, συμβουλευσάντων αὐτὸν νὰ συνεταίρισθῃ μετὰ νεαροῦ δικηγόρου προτιθεμένου νὰ συστήσῃ ἐκπαιδευτήριον. Ἀλλὰ μετὰ τινος καιρὸν ἀπεχωρίσθη τοῦ συνεταίρου του ἐνεκα ἀσυμφωνίας καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν ἐφημερίδος τινὸς τῆς Βρέστης. Πολιτικὰ διχογνωμία ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ καταλίπῃ τὴν σύνταξιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιος τῷ 1835 ἔνθα τὰ πρῶτα μυθιστορηματὰ του ἐνεποίησαν αἰσθησίν τινα καὶ ἐπὶ ὀκταετίαν ἐπράξαστο ἀδιακόπως, προσφέροντες εἰς τὸν δημόσιον τὰ ὠραία ἐκείνα μυθιστορηματὰ καὶ διηγήματα ἅτινα διακρίνονται διὰ τὸ φυσικόν, τὸ ἀληθές, τὸ ζωηρὸν καὶ τὸ φιλοσοφικὸν τῆς διηγήσεως. Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐκτίμησεν τὸν γάροντα τοῦτον συγγραφεὴ ἔστειλε τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν σύγγραμμά του *Un philosophe sous les toits*. Ὁ Αἰμύλιος Σουβέστρ ἐναυμυρῆθη σύζυγον καλλιεργούσαν ὡσαύτως τὰ γράμματα ἄγον δὲ τὸ τεσσαρακοστὸν ὄγδον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐτελεύτησε τὸν βίον ἐν Παρίσιος τῷ 1854.

ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ

[Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ Αἰμυλίου Σουβέστρ].

Α΄.

Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν αὐτοῦ, ὁ δὲ ἐσπερινὸς ἀνεμὸς ἐγερεθῆς ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Τάραντος ἤρχιζε ν' ἀνακινή μεθυστικὰς εὐφρίας ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ. Ἡ Λευκὴ Λορζύ καθημένη κάτῳθεν σκιαδὸς ῥοδίνων δαφνῶν ἐπέριετο τὸ πλέξιμον ἰσπανικῆς μανδήλας συνειθιζομένης τότε ἐν Ἰταλίᾳ.

Νεανίας τις ἴστατο ὄρθιος εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἂν τὸ ὄχρον χρωμὰ του, οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ του καὶ ἡ ξανθὴ κόμη του δὲν ἐφανέρωνον σαφῶς τὴν καταγωγὴν του, ὅμως ἡ πλήρης βαρυτίμων γουνῶν ἐνδυμασία του εὐκόλως διετράνου ὅτι ἦτο κάτοικος τῆς Ἀρκτου.

Ἐθεώρει πάντοτε τὴν νεανίδα ἄμφοτεροὶ ἐσιώπων, κατελιημμένοι ὑπὸ χαυνώσεώς τινος ταύτοχρόνως ἐσιώπησαν, ἀλλὰ μόνον τὰ χεῖλη των ἕμενον ἄφωνα, διότι μυστηριώδης συνομιλία ἐγένετο ἐν τῇ σκέψει αὐτῶν.

Ἐπὶ μακρὸν διέμεινον βεθυθισμένοι ἐν τῇ ὄνειροπολήσει αὐτῶν τέλος ἡ Λευκὴ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐθεώρησε τὸν νεανίδα. Οὗτος ἐποίησε κίνημά τι.

— Τὶ ὠραία! ποῦ εἶσθε! εἶπε διὰ συγκινητικῆς φωνῆς.

Ἡ νεανίς ἐμειδίασεν ἐρυθριῶσα.

— ὦ! πιστεύω τώρα εἰς τὸν ἐπίγειον παραδεισον, ἐξηκολούθησεν ὁ ξένος. Τοιοῦτον θὰ ἦναι τὸ μέρος αὐτοῦ, καὶ τοιοῦτος ὁ ἥλιός του, βεβαίως δὲ ἡ Εὐα θὰ σὰς ὠμοιάζεν.

— Ἀγαπᾶτε λοιπὸν πολὺ τὴν Ἰταλίαν μας; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ.

— Διατί νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ; Ἐλησμονήσατε πόθεν ἔρχομαι; Ἐδῶ ὁ ἥλιος ὁμοιάζει πρὸς μεταξίνην σκηνὴν, ὁ δὲ τῆς πατρίδος μου πρὸς χαλύβδινον θόλον. Αἱ ἐξοχαὶ σὰς εἶναι οὐράνιοι κῆποι, ἐν ᾧ αἱ ἰδικαὶ μας δάση ἢ ἔρημοι. Ὁ ὠραιότερος ἥλιός μας λάμπει ἐπὶ σωρῶν πάγων, καὶ συλλέγομεν τὰ ὠραιότερα ἄνθη μας εἰς τοὺς πάγους. Ἡ θάλασσά σας εἶναι εὐθυμοτάτη ἐν ᾧ καὶ οἱ μικρότεροι ποταμοὶ ἡμῶν ἐκβάλλουσι μυκηθμούς. Ἐνταῦθα εὐρίσκω τὸν Θεὸν μέγαν καὶ ἀγαθόν, τὸν ἐννοῶ εἰς τὸ φῶς, εἰς τὰς εὐφρίας, εἰς τὴν ἁρμονίαν, ἐννοῶ ὅτι μ' ἀγαπᾷ, διότι εἶμαι εὐτυχής ἄλλ' ὁ Θεὸς ἐκεῖ εἶναι φιλάργυρος καὶ καλός. Ἐνταῦθα ἡ πλάσις εἶν' ἀνεξάντλητος πηγὴ χαρᾶς, ἐν ᾧ εἰς ἡμᾶς εἶναι ἐχθρά, καὶ πρέπει νὰ τὴν πολεμῶμεν διὰ νὰ τὴν νικήσωμεν ἢ νὰ τὴν ἀπατήσωμεν.

— Διατί τότε δὲν ἀλλάσατε πατρίδα; ἠρώτησεν δειλῶς ἡ Λευκὴ.

Ὁ νεανίας δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἐγένετο ἀρκούντως μακρὰ σιγῇ. Αἶφνης ὅμως προχωρήσας πρὸς τὴν νεανίδα ἐκάθησεν εἰς τὸ πλευρὸν αὐτῆς.

— Πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω! εἶπεν.

Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶτα τοὺς κατεβίβασε τετραγαμμένη. Ὁ ξένος ἐξηκολούθησεν.

— Ὅτε ἀπεβιβάσθην εἰς τὴν Κροζίαν, πρὸ τριῶν μηνῶν, καὶ ἐφέρθην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Παύλου, σὰς ἤμην ἄγνωστος, δεσποινίς. Ἐν τούτοις μόλις ἐμάθασθε ὅτι πλησίον σας εὐρίσκειτο ξένος τοῦ ὁποίου οἱ πόνοι οὐδένα ἐνδίεφερον, ἐδράματε καὶ αἱ περιπολήσεις σας μ' ἔσωσαν.

— Διότι κατήγεσθε ἀπὸ τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἐπὶ πολὺν καιρὸν κατόκησεν ὁ πατήρ μου καὶ τὸν ὁποῖον μ' ἐσυνείβησεν νὰ θεωρῶ ὡς ἰδικόν μου.

— Διὰ τοῦτο δὲν σὰς ἀνεμνησάμην αὐτὸ διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω καὶ πρὸς τί; οἱ ἄγγελοι πράττουσι τὸ καλὸν ὅπως οἱ ἄνθρωποι τὸ κακόν, ἐκ φύσεως! Καταλείπων ὅμως τὴν Ρωσίαν εἶχα ἕνα σκοπὸν. Θεραπευθεῖς, χάρις εἰς ὑμᾶς, ὦφειλα νὰ ἐξακολουθήσω τὴν πορείαν μου, καὶ ὅμως δὲν τὸ ἐπραξα. Ἐμεῖνα, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἠσθάνομην ὅτι τὰ πάντα ἐντὸς μου μετεβάλλοντο.

— Ναί, εἶπεν ἡ Λευκὴ μειδιῶσα, πρὸ μὲνός ἐτι, αἱ παραφοραὶ σας μ' ἐφόβιζον..

— Βεβαίως, δεσποινίς. Εἰς τὰ μέρη μας, ὁ ἄνθρωπος σχηματίζεται συμφῶνως πρὸς τὴν φύσιν, ἢ δὲ ἰσχύς του μόνον διὰ

τῆς βίας φανεροῦται. Ὁ Ρῶσος ἐκλέγει μόνον μεταξὺ τῆς δουλείας ἢ τῆς ἰσχύος, διὰ νὰ ἦναι δὲ ἰσχυρὸς πρέπει νὰ συντριβῇ πᾶν ὅ,τι τῷ ἀνθίσταται, νὰ καταβάλλῃ τὰ ὑποχωροῦντα καὶ νὰ θάπτῃ τὰ πάντα ὑπ' αὐτόν. Ἐξῆσα τὸν βίον τοῦτον ἐν ὄσῳ ἡγῶνον ἕτερον, καὶ ὑπῆρξα καλός διὰ νὰ εὐτυχῶ.

— Τί λέγετε; ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ. Ἄ! κατηφορεῖτε ὑμᾶς αὐτόν.

Ἐκεῖνος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μειδιῶν σαυθρωπός.

— Κακῶς κρίνει τις τὰ θηρία ὅταν τὰ βλέπῃ ἐξημερωμένα. Πρὶν σὰς γνωρίσω, ἡγνόουν ὅτι δύναται τις νὰ ἦναι καλός, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ὁποῖαν ἐπαναστάσιν ἐκάματε σεῖς ἐντὸς μου, καὶ ἡ παρουσία σας ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀποκοιμίζῃ τὰ ὀρμέφυτά μου.

— Ἡ δύναμις αὕτη τὴν ὁποῖαν ἀποδίδετε εἰς ἐμέ, ὑπάρχει ἐντὸς σας. Τὰς καλὰς διαθέσεις σας ἐκλαμβάνετε ὡς ἐμπνεύσεις προερχομένας ἀπ' ἐμοῦ.

— Ὅχι, ὄχι, δεσποινίς, ἂν ἐγὼ καλλίτερος, τοῦτο συνέβη διότι βλέπων ὑμᾶς αἰσθάνομαι εὐτυχίαν μὴ ἐπιτρέπουσάν μοι πλέον νὰ ἐπιθυμῶ τὸ κακόν. Ἄδύνατον νὰ τὸ ἀγνοῆτε ὁ νέος βίος μου ἀπὸ ὑμᾶς προέρχεται, σεῖς δὲ εἶσθε ἡ συνειδησίς μου. Διατί ὅμως ἐρυθρίατε καὶ ἀποστρέφετε τὴν κεφαλὴν; προσέθηκε πλησιάζων περισσότερον. Μ' ἐννοήσατε λοιπὸν, δεσποινίς; γνωρίζετε λοιπὸν τέλος ὅτι τὰ πάντα ἐν ἐμοὶ μετεβλήθησαν διότι σὰς ἀγαπᾷ;

Ἡ Λευκὴ ἐποίησε κίνημά τι ὡσεὶ ἤθελε νὰ ἐγερεθῇ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐδραξάτο ταχέως τῶν δύο χειρῶν αὐτῆς.

— Ἄ! μείνατε, εἶπε μετὰ περιπαθοῦς παραφορᾶς, πρέπει νὰ μοὶ ἀποκριθῆτε. Μήχρι τοῦδε ἐσίγησα, ἤθελησα νὰ δοκιμάσω ἐμαυτὸν ἐβολιδόσκαπνα τὴν καρδίαν μου ἐπὶ πολὺ καὶ βαθέως, καὶ μόνον ἔρωτα ἐντὸς αὐτῆς εὕρον. Κατεῖχον ἄλλοτε ὄνειρα πλούτου καὶ φιλοδοξίας καὶ τὰ ἐλησμόνησα! Εἶπέτε μοι ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, δεσποινίς, καὶ ἀφίνω ἐκεῖ τὸ παρελθόν μου ἔτοιμος ν' ἀρχίσω νέον βίον. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ ἀποκριθῆτέ μου, θεωρήσατέ με! τί θέλετε, πρέπει νὰ φύγω ἢ νὰ μείνω;

Ἡ Λευκὴ ἐδίετασε πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶτα καταβύβασε τούτους συγκεχυμένη, ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νεανίου.

Ἐκεῖνος ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ περικαλύπτων ταύτην διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν ἐκράτησεν ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του. * * *

Ἐπεται συνέχεια.

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ:

Ἄδελφος δρ. 5. — Δεδεμένος δρ 7. — Ἐμοῦ Α' καὶ Β' τόμ. δεδεμέν. — 12,50

Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται εἰς τὸ γρῶφρον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τιμωμέναντι λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτῶντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.